

red
Banana

ดาวเกี่ยวเดือน

รวมแพง

ดาวเกี่ยวเดือน

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-035-9

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2556

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

“ประกายดาว” ตากล้องสาวโสดวัยสามสิบต้น ๆ ที่มีรูปร่างหน้าตา และฐานะไม่เป็นรองใคร แม้จะยึดคานทองไว้อย่างเหนียวแน่น แต่นิสัยรักเด็กก็ทำให้เธออยากมีลูก ครั้นจะไปรับเด็กมาเลี้ยง ก็ถูกพี่ชายคัดค้านว่า “เอาลูกเขามาเลี้ยง เอาเมียขามาอม” กระทั่งวันหนึ่งเธอก็บังวิธีที่จะมีลูกโดยไม่ต้องมีสามีได้ แล้วแผนการสุดบรรเจิดก็เกิดขึ้น งานนี้แม้คนรอบข้างจะไม่ค่อยเห็นด้วย แต่ก็อดช่วยเหลือไม่ได้

แผนการของประกายดาวคืออะไร ติดตามอ่านได้ในเล่มค่ะ

กองบรรณาธิการ

พฤษภาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

คิดว่าหลาย ๆ คนที่ยังโสด คงจะเคยคิดอะไรที่แปลก ๆ เช่นในนิยายเรื่องนี้ แต่ไม่สามารถทำให้เป็นจริงได้ เราจัดให้คุณแล้ว! เมื่อทำไม่ได้แต่เขียนและคิดได้จึงทำให้เกิดพล็อตนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ทว่าหลังจากที่เขียนนิยายเรื่องนี้มาได้สักระยะก็รับรู้ได้ว่าเป็นสิ่งที่ยากมากที่จะทำให้เป็นจริง นอกเหนือจากขนบธรรมเนียมอันดีงามของไทยที่มีค่านิยมที่ไม่สนับสนุนให้ผู้หญิงที่ไม่ได้แต่งงานมีลูกแล้ว ยังมีความลำบากอีกนานัปการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีกมากมาย

นิยายเรื่องนี้จึงเป็นเพียงจินตนาการที่คิดขึ้นมาในหัวเล่น ประกอบกับความประทับใจที่มีต่อผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่มีอาชีพเป็นช่างถ่ายภาพ ต้องแบกกระเป๋ากล้องที่มีความหนักอึ้ง ซึ่งทำให้เรารู้สึกว่า เขาช่างเหนื่อยจริง ๆ จึงทำให้เกิดตัวตนของประกายดาว ซึ่งเป็นนางเอกในเรื่องนี้

ในนิยายจึงมีศัพท์ทางเทคนิค ที่เหล่าตาล้อง ยายกล้องทั้งหลายที่อ่านในอินเทอร์เน็ตคงจะคุ้นชวับ ๆ ในการลองผิดลองถูกของผู้เขียนที่มีความรู้เรื่องนี้เท่ากับศูนย์ โดยมีที่ปรึกษาเกิตติมศักดิ์ถึงสี่คนด้วยกันค่ะ

ขอขอบคุณ ต้นกำเนิดของประกายดาว นั่นก็คือ น้องแอม next station - Asoke เจ้าของกล่อง E-3

ขอบคุณ คุณแมวเหมียวพุงป่อง เจ้าพ่อห้องกล่อง

ขอบคุณ คุณ tato_jang

ขอบคุณ เจ๊ฝัน ณ คฤหาสน์ฯ

ขอขอบคุณผู้อ่านในอินเทอร์เน็ตทุกท่านที่เป็นกำลังใจ คอยติชม จนนิยายเรื่องนี้เสร็จสมบูรณ์สมใจคนเขียน ทำให้นิยายเรื่องนี้ได้รางวัลชนะเลิศอันดับ 1 ประจำเดือนกรกฎาคม ของโครงการ Voiz Top Writer Award ซึ่งเป็นโครงการดี ๆ ของเว็บไซต์ชื่อดัง www.dek-d.com อีกด้วยค่ะ

ขอบคุณ วอยซ์ และเว็บเด็กดีมาก ๆ นะคะที่จัดโครงการดี ๆ แบบนี้ขึ้นมา และขอขอบคุณ สำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานา ที่ให้โอกาสกับดิฉันเรื่อยมา

สุดท้ายนี้ก็หวังว่านิยายเรื่องนี้คงพอจะให้ความรู้ สาระ และความสนุกสนานบันเทิงใจได้ไม่มากนักน้อย ขอขอบคุณค่ะ

รวมแพง

ตอนที่ 1

ดาวโหนดาน

สายลมหนาวเริ่มโชยเข้ามาแล้ว ปรกกายดาวย้ายกันไปนั่งแปะกับราวระเบียงก่อนจะยกขาซ้อนขึ้นจับสลับกับขนมปังเนยนมที่ทำเองกับมือ หญิงสาวชอบดื่มชาเป็นพิเศษ เพราะดื่มกาแฟที่ไรเป็นอันต้องปวดศีรษะทุกครั้งไป กลิ่นชาทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย แค่นี้ก็นมสลดลงไปก็ทำให้ลืมท้องได้

เธอยืนชมภาพวิวของกรุงเทพมหานครในยามเช้าจากห้องชั้นที่สิบเจ็ดของคอนโดมิเนียมซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง เช้านี้บรรยากาศดูไม่สดใสเลยสักนิดแม้ว่าจะเปิดไฟจนแสงจากแก้วคริสตัลแซนเดอเลียส่องสว่างดูละมุนตา แน่ละ ถ้าคุณอายุครบสามสิบสองปี โดยที่ยังไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน แม้แต่งงานก็ยังไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่คิด คุณก็ต้องหดหู่นะ กับการปรกกายดาว นี่ยังไม่รวมกับที่ว่าสาวมั่งมีผู้เลิกกับแฟนคนล่าสุดไปเมื่อห้าปีที่แล้ว ห้าปี!

เมื่อตอนอายุยี่สิบเจ็ดปี ปรกกายดาวรู้จักกับแฟนคนแรก คิวะ เขาเป็นผู้ชายที่หญิงสาวหมายมั่นปั้นมือว่าเรียนจบแล้วอาจจะได้แต่งงานด้วย เขามีรูปร่างหน้าตาดีทีเดียว ผิวขาว สูงเพรียว คิ้วเข้ม วยอีกต่างหาก

อะไร ๆ ก็ดีไปเสียหมด เธอออกเอาใจประกายดาวเป็นอย่างดีไม่ว่าเธอต้องการอะไรก็แทบจะหามาถวายให้ ชื่นกก็ว่านุก ขี้ไม้ก็ว่าไม้ เธอออกห่อหมกไปเสียทุกเรื่อง แต่พอเรียนจบทุกอย่างก็ดูจะเปลี่ยนไป อันเนื่องมาจากต้องคลานเข้าไปหามารดาของศิระตามคำขอร้องของเธอ

บ้านของศิระหรือจะพูดให้ถูกก็คือคฤหาสน์ขนาดย่อม ๆ ของเขา นั้น ตกแต่งประดับประดาด้วยรูปปั้นหินอ่อนตลอดทางที่รถแล่นผ่านเข้าไป แค่เพียงก้าวเข้าประตูก็พบกับความอลังการงานสร้าง ด้วยซุ้มประตูปูนปั้นลายนูนต่ำที่ทาเคลือบด้วยสีทอง ส่วนผ้าม่านนั้นก็เน้นสีทองกับสีแดงตัดกันดูหรูหรา

ชุดรับแขกขนาดใหญ่เป็นโซฟาหนังนุ่มร่าวกกับเป็นหนังลูกวัวตายในท้องแมมมีสีนวลตา พื้นปูด้วยพรมขนแกะหนานุ่มเท้า งามช่างดูใหญ่ขนาดเท่าฝ่าบ้านววงเด่นอยู่เบื้องหลังโซฟายาว บักแจกันด้วยชนทางนกยูงและดอกไม้สด ประกายดาวนั่งรอด้วยความคาดหวังไปต่าง ๆ นานาจนจนร่างสองร่างเดินเข้ามา จึงพบว่าป่วยการที่จะคาดหวัง

ใบหน้าเรียบเฉยมองมาอย่างไม่เป็นมิตร ก่อนจะปรายตามามองเชิงบังคับ แต่กลับไม่ทำให้ประกายดาวมีปฏิกิริยาอื่นใดนอกจากยกมือไหว้ตามมารยาท หากศิระกลับคิดตั้งให้เธอทรุดตัวลงนั่งบนพื้นพรมแทนที่จะนั่งบนโซฟาอย่างที่ควรเป็น

‘ได้ข่าวว่าเธอจะเข้ามาทำงานในบริษัทของตระกูลเรา...บริษัทของเรามีชื่อเสียงมานาน...ทำงานกันจริงจังไม่ใช่เพียงแค่เล่น ๆ’ แม้เจ้าของเสียงจะเดินเซิดหน้าตัวตรงเข้ามาแต่ก็ไม่ดูเย็นชาเท่าที่น้ำเสียงที่พูดเปิดประเด็น คนสนิทข้างกายของว่าที่แม่สามีโบกพัดในมือเป็นระวิงแต่ผมที่ดีโป่งไว้กลับไม่กระดิกแม้แต่เส้นเดียว ประกายดาวหันขวับไปมองศิระด้วยแววตาตั้งคำถาม

‘คนที่มาทำงานบริหารให้ก็ล้วนแต่เป็นคนในครอบครัว และเป็นคนที่เชี่ยวชาญด้านบริหารธุรกิจทั้งนั้น’ ตาที่ปรายมาทางประกายดาวมีแววของการประเมินที่ต่ำสุด ๆ ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่เคยคบมาคิจะไม่เคยพาประกายดาวมาพบแม่ของเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว ครั้งนี้เป็นครั้งแรก และประกายดาวก็คิดว่ามันดูไม่เจ็ดนักเมื่อเห็นปฏิกิริยาของอีกฝ่าย

‘บ้าเหอ! ฉันเองก็หนึ่งในตอของนักบริหารร้านขายข้าวขาหมูนะเว้ย ถึงพ่อฉันจะเป็นเจ้าแก้วนายข้าวขาหมู แต่ก็ยังเป็นขาหมูที่เป็นเลิศด้านรสชาติ คนมีเงินเป็นหมื่นล้านยังเคยมานั่งรอคิวกินข้าวขาหมูที่ร้านเลยนะยะ จะบอกให้ ถึงแม้ประกายดาวจะไม่เคยคิดที่จะมาทำงานร่วมกับตระกูลของคิจะ แต่ก็อดรู้สึกที่จะขุนเคืองไม่ได้เมื่อถูกสบประมาททางอ้อมเช่นนี้

‘ฉันเองก็ไม่ได้รังเกียจอะไรหนูหรอกนะ แต่หนูจะมาทำงานอะไรให้พวกเรา ในเมื่อเรียนมาทางด้านกล้องไม่ใช่เหอ’ ประกายดาวหรีตามองคิจะอย่างคาดโทษก่อนจะหันมามองมารดาของคิจะพร้อมตอบตรงตามนิสัย

‘ก็ไม่ได้อยากทำเหมือนกันค่ะ ถ้าคุณป้าคิดว่าไม่เหมาะสม หนูก็คิดว่าไม่เหมาะสมเหมือนกัน’ พูดแล้วเธอก็ได้เห็นกิริยานิ่งชะงักของอีกฝ่าย ก่อนทำที่ที่เชิดยิ่งกว่าเดิมจะบังเกิดขึ้น

‘ก็ดี คิจะยังเด็กไม่รู้หรอกว่าที่บริษัทต้องการอะไรยังไง ฉันไปก่อนละนะ มีนัดต้องไปสมาคมศิษย์เก่า’ กล่าวจบมารดาของคิจะก็ลุกขึ้นเดินออกไปทันทีตามติดด้วยคนสนิทที่กระเด็นลุดไปตามไปอีกคน คิจะทำหน้ายุ่งใส่ประกายดาวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

‘ทำยังไงดีละดาว ทำทางคุณแม่จะโกรธ ทำไมดาวไปพูดกับท่านอย่างนั้นละ’ น้ำเสียงร้อนรนเป็นกังวลไม่ได้ทำให้ประกายดาวเดินตามไป

ด้วย แม้ในใจจะไม่ค่อยพอใจนัก แต่ก็พูดตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ถึงเรียบที่สุด

‘...ดาวไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปทำงานที่บริษัทของเธอนี่สิคะ’

‘ทำไมล่ะ ถ้าดาวทำที่บริษัท เราก็จะได้อยู่ใกล้กันยิ่งไงล่ะ’

‘สิคะ...ดาวไม่ถนัดงานนั่งออฟฟิศนะ ดาวเรียนด้านกล้องมาโดยตรง อยู่ดี ๆ จะให้ดาวไปเป็นเลขานุการนั่งพิมพ์ดีดได้ยังไง แล้วจู่ ๆ พามาคุยเรื่องนี้โดยที่ไม่ได้บอกกันล่วงหน้าไม่ดำให้กับญแล้ว’

‘ดาวก็อดทนหน่อยสิ รอไว้เราแต่งงานกัน เราจะทำให้ดาวลาออกมาเป็นแม่บ้านให้เราเฉย ๆ’ ฟังแล้วก็ชวนให้ของขึ้น

‘คนอย่างดาวนี่จะให้ลาออกมาอยู่บ้านเฉย ๆ ผันไปเถอะยะ! เฮอะ! แล้วที่ดาวเรียนมาแทบตายล่ะ ไม่เอาล่ะ ห่าง ๆ กันบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอก’

สิคะทำหน้าที่จ้อยแต่ก็ไม่ต่อปากต่อคำอะไร เพราะปกติแล้วเขาคอนยอมรับกับสิ่งที่ประกายดาวตัดสินใจทุกอย่างอยู่เสมอ และเรื่องนี้ก็เช่นกัน

วันนั้นประกายดาวจำได้ว่าทุกคำพูดนั้นเธอพูดไปด้วยความจริงใจ หวังสวามองเห็นแล้วว่าเธอและเขาคงไปกันไม่ได้ไกลนัก และเธอก็ไม่เคยโกหกความรู้สึกของตัวเอง ความปลาบปลื้มที่มีผู้ชายร่ำรวยอย่างสิคะมาคอยเอาอกเอาใจหายไปเสียที่ไหนก็ไม่รู้

แล้วทั้งประกายดาวกับสิคะก็ค่อย ๆ ห่างกันไปเรื่อย ๆ จนแทบไม่ได้ติดต่อกัน ไม่นานนักประกายดาวก็ได้รับการจัดเชิญไปงานแต่งงานสิคะกับลูกสาวคุณหญิงผู้มีชื่อเสียงในแวดวงไฮโซ

‘เรื่องอะไรฉันจะไปให้เมื่อยตุ้มวะ’ การ์ดสีหวานใบนั้นร่อนลงในถังขยะทันทีที่ประกายดาวเห็นชื่อเจ้าบ่าว

หลังจากนั้นประกายดาวก็ดำรงชีวิตด้วยการรับจ้างถ่ายภาพ บ้างก็จัดเสื้อผ้าพับใส่กระเป๋าเที่ยวตะลอนไปภาคเหนือ อีสาน ได้ เพื่อหาวิทยุทัศน์ที่ถูใจ และถ่ายรูปเพื่อฝึกฝีมือให้แก่กล้าไปเรื่อย ๆ ประกายดาวไม่ค่อยมีเพื่อนมากนัก ส่วนเพื่อนที่ยังคบ ๆ กันอยู่ต่างก็รับรู้กันทั้งนั้นว่า จะเอาแน่เอานอนกับเธอไม่ได้เลย

หากนัดกันแล้วประกายดาวไม่ไปก็เป็นอันรู้กันว่าเพื่อนห้ามโกรธ ถ้าวรับไม่ได้ก็เลิกคบกันไป หญิงสาวไม่เคยแคร์ชนิดที่ว่าถ้าวินโดไม่ยอมไปไหน ต่อให้พูดกันอย่างดิบตีว่าจะไปหากจู่ ๆ เกิดมีอารมณ์ไม่ยอมไป ขึ้นมาหญิงสาวก็จะนอนอืดอยู่ที่บ้านโดยไม่รู้สึกผิดแม้แต่หนึ่งวินาที อารมณ์ศิลป์ปรี๊ดของเธอนั้นล้วนเป็นที่รู้กันในหมู่เพื่อนฝูงที่มีอยู่น้อยนิด

และวันดีคืนดีหากเธอเกิดนึกอยากเจอเพื่อน ประกายดาวก็จะไปเคาะประตูบ้านเพื่อนพร้อมกับหอบหิ้วข้าวของที่ซื้อมาด้วย เพื่อตั้งวงเมาท์แตกกับสามีหรือภรรยาของเพื่อนหรือเล่นกับลูก ๆ ของเพื่อนหน้าตาเฉยเช่นกัน...

แต่ส่วนใหญ่แล้วหญิงสาวจะไม่ค่อยอยู่ติดบ้านสักเท่าไร ไม่อยู่ต่างจังหวัดก็อยู่ต่างประเทศตามแต่อารมณ์จะพาไป เรียกได้ว่าชีวิตนี้ของเธอจะมีบุญเก่าเกี่ยวพันมากเป็นพิเศษจนไม่เคยอนาทรร้อนใจกับเรื่องใด ๆ เลย จนกลายเป็นคนไม่แยแสต่ออะไรที่เข้ามาในชีวิต

ทั้งบิดาและมารดาของประกายดาวบ่นบ้างเป็นบางครั้ง เนื่องจากหญิงสาวไม่เคยอยู่ในเวลาที่พวกท่านต้องการ การงานก็ดูจะไม่เป็นได้เป็นพายนึกและดูไม่มั่นคงในสายตาของผู้ใหญ่ เคราะห์หิที่ประกายดาวมีพี่ชายหนึ่งคน เพราะเพียงแค่มีลูกชายอยู่ติดบ้านประกายดาวก็รู้ว่าป้าของเธอ นั้นก็แสนจะปลื้มจนไม่คิดจะสนใจลูกสาวอย่างเธอแล้ว หากผู้ที่วันวานกลับเป็นมารดา

‘เป็นลูกผู้หญิง ไปเสียร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ มันจะดีหรือลูก หางานเป็นหลักเป็นแหล่งทำเอะนะลูกนะ’ ประกายดาวแกลังทำทวนลมทุกครั้งที่ได้ยิน แม่ของประกายดาวเป็นผู้หญิงไทยแท้ ผิวเข้มตาโตตัวบาง จึงส่งผลให้ประกายดาวมีสีผิวผสมไม่จัดชัดเหมือนพี่ชาย เพื่อนหลายคนเคยบ่นอิจฉาในความवलเนียนเป็นสีน้ำผึ้งแปลกตาของเธอ และหญิงสาวก็ภาคภูมิใจในรูปลักษณ์นี้มาก จนทำให้ต้องบำรุงดูแลผิวพรรณหน้าตาเป็นพิเศษซึ่งขัดกันโดยสิ้นเชิงกับท่าทีลุยตะท่วทิดของเธอ

‘รูปร่างหน้าตาก็ใช่แล้ว ถ้าเกิดใครมันคิดมิตีมีร้ายขึ้นมาจะทำยังไง’ แม่ยังคงบ่นให้ประกายดาวฟังอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจจะแปลได้ว่าประกายดาวคงมีหน้าตาไม่เลวนักในสายตาของคนในครอบครัว และอาจจะรวมไปถึงคนอื่น

อันที่จริงเรื่องมิตีมีร้ายนี้เชื่อว่าจะไม่เคยเกิด ช่วงที่ประกายดาวเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น ก็เคยโดนลวนลามบนรถโดยสารประจำทางมาแล้ว วันนั้นเธอนั่งรถแอร์ และเธอก็คิดว่าโชคดีที่ได้นั่งติดกระจก แต่หลังจากนั่งได้สักสิบนาทีก็รู้สึกเหมือนมีมือมาลูบที่สีข้าง ประกายดาวขยับหนี แต่มือนั้นก็ยังตามมา

ประกายดาวหมดความอดทนรีบหันขวับไปมองทันทีและพบว่าเจ้าของมือ นั้นเป็นตาแก่หน้าตาเหินหัวล้าน สีหน้าที่ทำเป็นไมรู้ไม่ชู้้นั้นดูขัดกับสายตาโลมเลีย เธอส่งยิ้มหวานให้ ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเบีนักเรียน เพราะวันนั้นม้งานต้องทำบอร์ดยหน้าห้องเธอจึงพกคัตเตอร์ติดกระเป๋ามาด้วย ปลายนคัตเตอร์ที่แหลมคมเตรียมพร้อม ประกายดาวยิ้มเย็นแต่ในใจนั้นเดือดพล่าน

‘มาอีกสิไอ้แก่’ ประกายดาวพึมพำก่อนที่จะรอเวลา แล้วมันก็มานิ้วแข็ง ๆ ของตาลุงจอมเหินแตะลูบสีข้างของประกายดาวอย่างย่ำแย่

เธอเหลือบมองมือชั่ว ๆ นั้นก่อนจะกรีดมือมันจนเลือดสาด เสียงมันร้องโหยยฟังแล้วชวนให้สะใจดีพิลึก เสียงกรีดร้องอย่างตกใจของผู้หญิงหลายคนบนรถที่เห็นเลือดกระจายไม่ได้ทำให้ประกายดาวสะดุ้งสะเทือน

‘เป็นยังไงล่ะลุง ลูบอยู่นั่นล่ะลูบหาบรรพบุรุษหรือ’

ไก่อั้หน้าหื่นเริ่มหน้าแดงสลบซีดริบเภาเมื่ออีกข้างกุมมือข้างที่เลือดสาดก่อนจะผลุนผลันลงจากรถประจำทางที่จอดยังไม่สนิทti ประกายดาวเก็บคัตเตอร์อย่างใจเย็น เลือดที่กระเซ็นมาโดนเสื้อนักเรียนนั้นดูน่ากลัวไม่น้อยเลย

วันนั้นเธอต้องย้อนกลับไปที่บ้านและจำต้องลาป่วย ในตอนแรกนั้นมารดาไวววายใหญ่โตเมื่อคิดว่าลูกสาวเบี้ยวโรงเรียนแต่เมื่อรู้เหตุผล ความไม่ให่ก็กลับกลายมาเป็นความเป็นห่วง

จากนั้นประกายดาวก็ได้เรียนศิลปะป้องกันตัวนานาชาติ ทั้งมวยไทยที่ท้ายซอย ทั้งยูโด เทควันโด ไอคิโดในห้างสรรพสินค้าหรู และยิงปืนที่สโมสรใกล้บ้าน และยังได้ซ้อมฝีมือเสมอเมื่อถึงสุดสัปดาห์หรือเมื่อกลับจากต่างจังหวัดที่เธอกลับมาจากการตะลอนทัวร์ พอโตขึ้นมาอีกหน่อยแดนดินพี่ชายของประกายดาวก็สอนกลเม็ดเด็ดพรายทุกอย่างให้ เพื่อที่ว่าประกายดาวจะได้ระแคะระวังตัวไม่ตกเป็นเหยื่อของผู้ชายใจโฉดไม่ว่าจะด้วยเล่ห์กลหรือกำลัง

ประกายดาวนึกทบทวนไปถึงถอนหายใจยาวไป ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอรู้เช่นเห็นชาติผู้ชายตามที่พี่แดนตักเตือนและสอนสั่งหรือเปล่า ถึงได้ทำให้เธอต้องโหมคนมาจนถึงทุกวันนี้

แฟนคนที่สองของประกายดาว ชื่อ จามร คนนี้เธอพบเมื่อตอนอายุยี่สิบห้าปี เบญจเพสพอดิบพอดี จามรเป็นนายแบบนักแสดงชื่อดังพอสมควร

ประกายดาวเจอเขาเพราะได้รับการว่าจ้างให้ไปถ่ายรูปรานพิตตั้งละครที่เขาร่วมแสดงด้วย เขาปากหวาน หล่อมากถึงมากที่สุด ค่อนข้างกะล่อน แต่ในตอนนั้นประกายดาวคิดว่าเขาก็เริ่ใจดี แต่คบได้ไม่ถึงหนึ่งเดือนก็ออกลายเจ้าชู้ยักษ์ พยายามจะลากประกายดาวไปในวังวนพิศวาสเสียให้ได้ แต่ถ้าเขามีมารยาहार้อยเล่่มเกวียนหญิงสาวก็คงมีสักราว ๆ พันहार้อยเล่่มเกวียน เธอจึงสามารถรอดมือเขามาได้จนถึงทุกวันนี้

‘ดาว ผมไม่สบายมาหาผมหน่อยสิฮะ’ เสียงอดอ้อนนั้นทำให้ประกายดาวรู้สึกเป็นห่วงจนต้องขับรถข้ามเมืองมาหา ทำที่อ่อนแรงของเขาที่เปิดประตูให้หญิงสาวเข้าไปนั้น ทำให้เธอเชื่อนสนิทใจว่าเขาคงป่วยจริง

ประกายดาวทำตัวเป็นคนรักที่ดีโดยการเช็ดตัวให้เขาด้วยจิตเมตตา ประจุแม่พระ ในตอนแรกนั้นเขาเ่งกางเกงนอนชายาวดูมิดชิดดี หลังจากนั้นประกายดาวจึงเดินเข้าครัวเพื่อต้มใ้กให้เขาได้กินก่อนกินยา และเมื่อเธอเดินเข้ามาในห้องอีกครั้งพร้อมใ้กร้อน ๆ ควันกรุ่น ก็พบว่าเขากำลังนอนห่มผ้าจนถึงคาง เพียงเธอวางถาดใ้กได้ไม่ถึงหนึ่งวันที่ เขาก็เอื้อมมือแข็งแรงมาจับข้อมือของเธอทันที ทำที่อ่อนแรงของเขาเหมือนจะหายไปไหนพรึบตา เมื่อจามรเปิดผ้าห่มออกมาประกายดาวก็ได้เห็นภาพที่ไม่ค่อยสุภาพนัก ห่อหมกปลารวักวอดโดดเด่นเป็นคลื่น ๆ หากจามรคิดว่าประกายดาวจะกรีดกรีดและระทวยจนอ่อนแรงเมื่อเขากระชากมากอด...เขาก็คิดผิด

ประกายดาวเป็นช่างภาพ เคยถ่ายภาพกึ่งนู้ดเสียยิ่งกว่านี้ เคยเห็นทั้งห่อหมกปลาช่อน ห่อหมกปลากระเบน ยันห่อหมกปลาบึก กับอ๊ี้แค่ปลารวักวอดคลื่นจ้อยน่าเอ็นดูแค่นั้นมันช่างกระจอกอย่างแรง!

หญิงสาวสะบัดแขนหลุดจากมือเขาด้วยท่าศิลปะป้องกันตัวพื้นฐานคือโน้มศีรษะไปกระแทกดังโด่ง ๆ ของจามรก่อนจะทนร้อนยก

ดาวเกี้ยวเดือน

ซามโจ๊กโปเต้ม ๆ เข้าไปที่ห้องหมกอุบาทว์ของเขาที่กำลังตื่นตัวซึ่งคงหนีไปอีกนาน

ประกายดาวเดินออกมาจากห้องของจามรด้วยความรู้สึกที่ว่าเธอมาทำอะไรที่นี่...ความรู้สึกเอ็นดูพิศواسในใบหน้าที่หล่อเหลาเป็นที่ติดใจของสาว ๆ นั้นหายวับไปกับตา เหลือเพียงความขุ่นข้องหมองใจ

แฟนคนที่สามของประกายดาว ชื่อ เอกวินทร์ หรือ พี่เอ คนนี้อายุน้อยกว่าประกายดาวเกือบรอบ ท่าทีเคร่งขรึมสมเป็นผู้ใหญ่ ผิดกันลิบลับกับจามร และศิระ ตอนนั้นประกายดาวอายุสี่สิบเจ็ดปี เขาเที่ยวรับเที่ยวส่งและชอบพูดถึงความเป็นหลักเป็นฐานของเขา เขาพยายามจับมือบ้างแต่ก็น้อย เกือบจะหอมแก้มเธอได้แล้วแต่ก็ไม่สำเร็จ

‘พี่ชอบดาวมากเลย ดาวไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่พี่เคยคบ ทำให้พี่อยากแต่งงานด้วย’

‘ทำไมคะ ต่างกันตรงไหน’

‘ดาววางตัวดีมาก ไม่ปล่อยตัว พี่ชอบ แต่งงานกับพี่ไหมดาว’

เอ...ชมว่าไม่ปล่อยตัว แต่ทำไมชอบจับชอบแตะโดนตัวนักหรือจะลองใจ ประกายดาวนึกค่อนข้างอดใจ ไม่รู้ว่าเธอจะรักอย่างไม่มีสติ หรือว่าเพราะเมื่อพวกเด็ก ๆ อายุเท่า ๆ กันที่เคยคบมาจึงทำให้หญิงสาวรู้สึกว่ามันน่าจะลงหลักปักฐานอยู่กับพี่เอได้ ครั้นพอใกล้วันลอยกระทงในปีนั้นเธอจึงพูดถึงเรื่องการแต่งงาน

‘ดาวพูดเรื่องแต่งงานกับแม่แล้วนะพี่เอ’

‘เหอ’

‘จะแต่งเมื่อไหร่ดี’

‘ไม่รู้สิ เรื่องแต่งงานมันเรื่องใหญ่ ยังไม่น่าจะพูดกับผู้ใหญ่นะ...พี่

ว่าเรามาลองกินอันนี้ดูใหม่ ทำทานน่าจะอร่อย'

ประกายดาวเรียบไปเมื่อเอกวินทร์พูดตัดบท แถมยังเปลี่ยนไปถามเรื่องอื่นอีก ถึงแม้เอกวินทร์จะชอบถามความเห็นจากเธอ แต่ก็ถามไปอย่างนั้นเพราะเขาจะเป็นคนตัดสินใจเอง จะดูหนังก็เลือกเรื่องเอง จะกินอะไรก็เลือกมาให้ประกายดาวกิน เธอไม่เคยมีสิทธิ์มีเสียงเลยสักครั้ง

'พี่ว่าพี่จะไปเมืองนอก เพื่อนพี่มันทำธุรกิจส่งออกอยากได้ผู้จัดการไปดูแล มันบอกว่าพี่เก่ง แต่ก็นั่นล่ะพี่เคยทำกับเจ้านายฝรั่งมาเกือบสิบปี เงินเดือนบวกกับค่าคอมมิชชันก็ได้เดือนเป็นแสน ๆ พี่นะหาเงินเก่ง ญาติพี่น้องไม่มีใครสู้ได้' เอกวินทร์ยังคงพูดถึงตัวเองอย่างสบายอารมณ์ โดยไม่ได้มองเลยว่าประกายดาวกำลังมีอาการมึนงงที่ละน้อย

ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าท่าที่แต่ละตัวนิด ๆ หน่อย ๆ ของเอกวินทร์นั้นไม่ใช่แค่ล่อใจ แต่อยากจะลองดูมากกว่า หากเธอยินยอมก็จะได้กินฟรี เพราะเรื่องแต่งงานไม่มีวันเป็นจริง เป็นเพียงคำพูดหลอกล่อไม่ไปเรื่อยของเขาเท่านั้น และเพื่อหวังให้เธอใจอ่อนยอมมอบสิ่งสำคัญของผู้หญิงให้

เป็นครั้งแรกที่ประกายดาวเริ่มรู้สึกงาตัวตัวเองใกล้ ๆ กับคำว่าโง่ แต่ก็รู้ว่าไม่ถึงกับเลวร้ายอะไร เพราะเธอก็ไม่ได้ฝังจิตใจอะไรกับเอกวินทร์นัก หากแต่รู้สึกเสียหน้าเท่านั้นที่เขาพูดเหมือนป้ายเปี่ยงเรื่องแต่งงานเพราะหีตี่เธอยังไม่เคยพูดเรื่องแต่งงานกับแม่ของเธอตามที่เธออ้างกับเขาเลย มันเป็นเพียงลีลาในการหลอกถามของประกายดาวที่อยากจะดูท่าทีของเอกวินทร์เท่านั้น แล้วเธอก็ได้รู้คำตอบจากท่าที่ป้ายเปี่ยงของเขา

ผู้ชายแต่ละคนล้วนแล้วแต่หวังสิ่งสูงค่าของประกายดาวกันทั้งนั้น จนพานให้นึกสงสัยกันว่าในหัวของผู้ชายพวกนี้คงไม่พ้นเรื่องได้สะตือ จะมีสักคนใหม่ที่มีความละเอียดอ่อน มีความรักที่บริสุทธิ์สะอาดอยู่ในนั้น คิดแล้วเธอก็ตัดสินใจได้

วันนั้นประกายดาวยังพุดจากกับเอกวินทร์อย่างดี พร้อมกับเสียงท่าแต่โน่นนี่นั่นของเขาอีกตามเคย หากหลังจากนั้นหญิงสาวก็ไม่เคยรับโทรศัพท์ของเขา และไม่ว่าเขาจะมาหาที่บ้านสักกี่ครั้งเธอก็ได้เต็มมักกับคนในบ้านทุกคนว่า ถ้าเอกวินทร์มาก็แปลว่าเธอไม่อยู่ ไม่นานเธอก็ไม่ได้ข่าวของเขาอีกเลย

อายุยี่สิบแปดปีประกายดาวก็ตัดสินใจว่า แม่นแผ่นดินสิ้นชายที่พึ่งเชย อย่ามีคู่เสียเลยจะดีกว่า จะว่าไปที่ผ่านมา ๆ มาประกายดาวก็ไม่ได้รักหรือรู้สึกอะไรกับพวกเขานักหนา เพียงแต่พวกเขาเที่ยวไล่เที่ยวซื้อชุดทุ้มเทและรักจริงจนทำให้เธอใจอ่อนก็เท่านั้น บางทีพวกเขาคงจะรับรู้ได้จึงไม่ได้มอบความรักที่แท้จริงให้เธอเช่นกัน ถ้าเป็นเช่นนั้นระหว่างเธอกับพวกเขาก็คงพอเหมาะพอสมกัน ไม่มีใครเสียเปรียบใคร

นับแต่วันนั้นวันที่ตัดสัมพันธ์กับเอกวินทร์ประกายดาวก็ตั้งใจไว้ว่าจะไม่ยอมใจอ่อนอีกเด็ดขาด หากเธอไม่รัก เธอก็จะไม่ยอมคบให้เสียเวลาอีก และจนถึงวันนี้เธอก็ไม่เคยรักใครเลย ไม่เลยจริง ๆ

ระหว่างที่เรียนจนกระทั่งเรียนจบ จนถึงตอนนี้ประกายดาวก็ได้ฝึกฝนฝีมือมาหนักต่อนัก เคยเป็นทั้งนักข่าว เคยเป็นทั้งช่างภาพอิสระ จนตอนนี้ก็ถือว่าฝีมือพอตัวในสายตาของผู้ว่าจ้างทั้งหลาย โดยส่วนใหญ่แล้วหญิงสาวจะไปถ่ายภาพวันพีตติ้งละคร หรือไม่กี่ภาพยนตร์ พิธดั่งที่ว่านั่นก็คือ ตัวละครต่าง ๆ จะมาแต่งตัวเป็นตัวที่เขาแสดงในเรื่อง แต่งเพื่อความสมจริง

ถ้าเป็นพวกละครพีเรียดหรือภาพยนตร์พีเรียด ก็มักจะได้รับความสนใจในเรื่องพิธดั่งเป็นพิเศษ และวันพิธดั่งส่วนใหญ่ก็จะเป็นวันเดียวกับ

วันบวงสรวงก่อนเปิดกล่อง จึงทำให้ประกายดาวได้รู้จักกับคนหลากหลาย และยังได้สนุกกับงานที่เธอรัก

ยิ่งสนุกกับงานก็ยิ่งทำให้หญิงสาวนึกไม่ออกว่าหากเธอไปทำงานกับคิวเธอจะมีความสุขขนาดนี้หรือเปล่า หรือถ้าเธอได้ตกลงปลงใจขึ้นกับจามร เธออาจจะต้องวิ่งตามหึงตามหวงเขาจนละทิ้งงานที่เธอรักไปเลยก็ได้ และหากเธอได้แต่งงานกับเอกวินทร์จริง ๆ เธออาจจะต้องไปเป็นแจ้วรับใช้เขาที่ต่างประเทศแทนที่จะมีอิสระในการใช้ชีวิตเช่นนี้

ทั้งนี้ทั้งนั้น แดนดินพี่ชายของประกายดาวเคยค่อนข้างอดด้วยความรักเกมหมั่นไฉ่ว่า

‘แกละไฉ่ดาว หวงไปเถอะไฉ่ชีวิตโสดนะ ขึ้นคานขึ้นมาฉันจะหิวเราะให้พินหัก’

‘แหมพี่ แค่ได้แต่งงานกับสาวหมวยข้างบ้านแล้วก็มีลูกสาวตัวเล็ก ๆ กับเขาหนึ่งคน ก็ทำเหมือนประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างสูงเสียวนะ’ ประกายดาวอดไม่ได้ที่จะแหวะกลับเมื่อพี่ชายมาอยู่กับความเป็นโสดของเธอ ‘อีกอย่าง ดาวไม่ได้หวนนะพี่ แต่ยังไม่ชอบใครนี่พี่แดน สงสัยเนื้อคู่จะยังไม่เกิดเสียละมั้ง’

‘อย่าเลย แกละเป็นเจ้าสาวที่กลัวฝนซะใหม่ละ แต่ก็เอาเหอะ แกลมาเลี้ยงลูกให้ฉันก็แล้วกัน’

‘โห พี่แดน ฝนนะไม่กลัว กลัวแต่จะไม่มีฝนให้เดินตากมากกว่า พี่นะพูดไปพูดมาก็เพื่อหาคนเลี้ยงลูกให้ตัวเองซะใหม่’ ป้ากับแม่ของแดนดินและประกายดาวหัวเราะซ้ำพี่น้องสองคนที่ล้อกันไปมาเหมือนเด็ก ๆ

เมื่อประกายดาวอายุสามสิบปี หญิงสาวก็ขอให้ป้ากับแม่เลิกทำข่าวหาหมูชาย แต่ป้ากับแม่ไม่ยอม บอกว่าชายจนขึ้นและจะขายจนกว่าจะตาย ร้านของป้ามีสามคูหา ตั้งแต่เธอเป็นเด็กเล็กจนจะเป็นสาวแก่ ลูกค้า

ก็ไม่เคยขาดร้านยิ่งตอนเที่ยงคนยิ่งแน่น หากวันใดเธอก็จะมาช่วยเสิร์ฟ ช่วยทำเสมอ ชั้นล่างที่เป็นสวนขายข้าวขานาหมูนั่นค่อนข้างสะอาดตาเพราะ ป้าของเธอปรับปรุงให้ดูดีอยู่เสมอ

‘คนนะเวลากิน เขากินเพราะหิวก็จริงแต่ถ้าร้านไม่สะอาด กระต๊ากต่างมันก็น่าอ้วก’ ป้าพูดพลางหันสไลด์หมูที่ตุ๋นจนนุ่ม ข้าวหมูร้านนี้มีชื่อเสียงโด่งดังเพราะความนุ่มละมุนลิ้น เข้าปากปั๊บก็แทบจะละลายลงคอ อีกทั้งหอมด้วยเครื่องเทศที่ถึงรสเป็นสูตรพิเศษที่ยากจะหาที่ใดเสมอเหมือน

ชั้นสองและชั้นสามของตึกตกแต่งเป็นที่อยู่อาศัย ทั้งป้าและแม่ชอบของดีและถูก ทุกอย่างจึงดูดาษดื่น ต่างกับประกายดาวที่แดนดินมักค่อนข้างอดุอยู่เสมอว่าหิวสูง ห้องของประกายดาวจึงมีเครื่องประดับตกแต่งที่ดูดีมีรสนิยมต่างกับคนอื่น ๆ ในครอบครัว และเมื่อเธอได้มาอยู่ที่นี่คนโดมินิกัมหรูราคาแปดหลักในปัจจุบันจึงชนข้าวของต่าง ๆ มาประดับอย่างสาแก่ใจ ทั้งถ้วยชาม เครื่องเงินของทิฟฟานี แอนด์ โค เริงเทียนกับของประดับห้องของเลออน็อกซ์ และตกแต่งห้องด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้ของไอเกีย ทั้งหมดดูดีไซเน่ให้ลงตัวกับพื้นที่ใช้สอย และได้รับการดูแลรักษาอย่างดี จากบริษัทแม่บ้านที่ชำนาญการ จนห้องทั้งห้องแทบจะเหมือนบ้านตัวอย่างที่ไม่น่าจะมีคนมาอยู่อาศัยจริง ๆ

เมื่อก่อนนั้นถ้ามีเวลาว่าง ซึ่งมักจะเป็นช่วงหัวค่ำที่ทั้งครอบครัวได้กินข้าวพูดคุยกูโหวทศน์ด้วยกัน ป้าของประกายดาวจะมองประกายดาวกับพี่ชายด้วยแวตวตภาคภูมิไจระคนปลงชีวิตอย่างไรไม่ทราบ

‘รอให้ป้าตายก่อน ใจดีมันก็ไม่ชอบค้าขาย ไฉนหมวยก็ไม่รับช่วง ก็ให้ขายตึกนี้ซะ เอาเงินไปแบ่งกันสองคนพี่น้อง ป้าทำพินัยกรรมไว้แล้วรับรองกันได้ตลอดชาตินี้ถึงชาติหน้า’ ป้าของเธอชอบพูดทีเล่นทีจริงในเรื่อง

ความเป็นความตายให้เธอกับพี่ชายคือนดากลับอยู่เสมอ

ป้าชอบเรียกเธอว่าหมวยทั้งที่ประกายดาวแทบจะไม่มีอะไรเหมือนหมวยเลย นับจากผิวสีน้ำผึ้งที่เนียนละเอียดดูแปลกกว่าคนอื่น ตาหรือก็สองชั้นอาจจะมีหางตาที่ขึ้นเล็กน้อยก็ทำให้หน้าตาของเธอแปลกตาเป็นที่รึดกรีดขานของเหล่าช่างแต่งหน้าเพศที่สามอยู่เสมอ หน้าตาทำทางก็ไม่ได้บ่งบอกความเป็นลูกครึ่งของเธอเลยสักนิด ถ้าหากหญิงสาวไม่ได้พูดจื้นได้คล่องด่าได้ไม่ซ้ำคำก็คงไม่มีใครรู้เลยว่าเธอมีเชื้อจีนกับเขาด้วยเช่นกัน

ป้าของเธอเป็นคนจีนที่ขยัน ตื่นตีสองตีสามมาอย่างขามุสามสี่ร้อย ขาที่ลานหลังตึกกับลูกมืออีกห้าคน แม่ของเธอก็เป็นคนไทยที่ขยันแข็งต้นมา ทำผักต้มน้ำพะโล้กับลูกมืออีกสามคนในช่วงเวลาไล่เลี่ยกัน ก่อนจะเปิดร้านขายยาวจนถึงหนึ่งทุ่มจึงไปพักผ่อน ปล่อยให้เด็ก ๆ ขัดล้างเก็บร้าน ลูกสาวและลูกชายทั้งสองคนเห็นจนชิน ร้านขายข้าวขาหมูนี้เปิดทุกวันอาทิตย์ ป้ากับแม่มักจะพากันไปสวดกันสองคน จนประกายดาวคิดว่าถ้าหากเธอแต่งงานไป ขอให้เธอกับคู่แต่งงานมีชีวิตรักเหมือนกับที่ป้ากับแม่เป็นเธอก็พอใจแล้ว

เพราะป้ากับแม่ไม่เคยเจ็บไข้ไม่สบายให้เห็นเลยสักหน ทำให้เมื่อประกายดาวได้รับโทรศัพท์ว่าป้ากับแม่เสียชีวิต เธอจึงรู้สึกมึนงงอย่างคาดไม่ถึงจนร้องไห้ไม่ออก และไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนั้นเธออายุสามสิบเอ็ดปี แดนดินอายุสามสิบห้าปี แต่ก็ยังอยู่ที่ตึกเก่ากับป้าและแม่ด้วยกันทั้งหมด รวมทั้งพี่สะไ้และหลานตัวน้อยด้วย

‘ป้าขับรถพาแม่ไปชลบุรี พอใกล้ถึงทางโค้งหักศอกนั้นก็มีรถสิบล้อแหกโค้งมาชนเลยตายคาที่ ไม่เจ็บไม่ทรมานหรอกดาว’ ประกายดาวฟังพี่ชายพูดปนสะอื้นจนน้ำตาตัวเองไหลพราก

ดาวเกี้ยวเดือน

ถึงป้าของประกายดาวจะไม่ใช่คนจีนที่เคร่งประเพณีนัก แต่ก็มี
ฮวงซุ้ยเป็นของตัวเอง เป็นสุสานของคนที่เคยใช้แซ่เดียวกัน ส่วนแม่ของ
ประกายดาวนั้นก็ได้อาศัยอยู่กับป้าด้วย...ป้ากับแม่ได้อยู่ด้วยกันแม้จะไม่ได้เกิด
วันเดียวกันแต่ก็ตายวันเดียวกันเหมือนคำสาบานในหนังสือที่ประกายดาว
เคยดูไม่มีผิดเพี้ยน

ตอนที่ 2

ดาวเดียวกับเดือนผู้เลอเลิศ

หลังจากปีากับแม่ตาย ทั้งสองคนก็ไม่ได้ทิ้งมรดกแก่ภาษาจีนกลาง และเงินแต่จั่วไว้ให้ แต่กลับทิ้งเงินไว้ให้ประกายดาวกับพี่ชายชนิดที่ว่าทั้งสองคนพี่น้องต้องหันมามองหน้ากันด้วยความงงสุดขีด ด้วยไม่คาดคิดว่าปีากับแม่ของพวกเขาจะร่ำรวยอะไรจากการขายข้าวขาหมู

ประกายดาวกับพี่ชายแบ่งกันได้มรดกจะเป็นหลักร้อยล้าน อาเจ็กตง ญาติของพวกเขาบอกว่าป้าเคยถูกลอตเตอรี่รางวัลใหญ่หลายใบจนต้องยัดเงินปิดปากใครต่อใครหลายคนไม่ให้ทำข่าวครอบครัวยั่วแล้วป้าของพวกเขายังได้เก็บเงินเก็บทองจากร้านข้าวขาหมูที่ให้กำไรวนละเป็นหมื่นตลอดหลายสิบปี แถมยังมีมรดกเก่าของพ่อแม่แต่ละฝ่ายอีก ทั้งเงินทองเพชรนิลจินดาและที่ดินอีก

เล่นเอาประกายดาวมึนไปกับป้าและแม่เลยที่เดียว ทำทางซอมซ่อตึกก็เก่า เสื้อผ้าก็ไม่ค่อยจะยอมซื้อใหม่ถ้าเธอไม่ซื้อให้ก็แทบจะไม่ซื้อของใหม่ เป็นผ้าชีวัวร์หรือโคตรเพชรพอกันทั้งสามีและภรรยา แต่เมื่อเธอนึกอีกทีไม่ว่าเธออยากได้อะไรปีากับแม่ก็ซื้อให้ตลอด ถึงเธอจะทำงานมีเงินใช้แต่ปีากับแม่ก็ยังให้เงินเพิ่มเป็นประจำทุก ๆ เดือน ทำให้เธอสามารถซื้อเสื้อผ้าข้าวของเครื่องสำอางแบรนด์เนมได้โดยไม่เดือดร้อน

และไม่ว่าเธอจะเรียนอะไร ศิลปะการต่อสู้ รำไทย ดนตรีไทย ดนตรีสากล พวกเขาก็ไม่เคยขัด มีหน้าซำยังซื้อแกรนด์เปียโนของสไตน์เวย์ที่ถือว่าแพงมากมาให้เล่นให้ฟังเสียด้วยซ้ำ แม้เธอจะพอรู้ว่าพวกท่านมีเงินแต่ก็ไม่คิดว่าจะมีเยอะขนาดนี้

เมื่อสองพี่น้องชายตึกแล้วก็ยังได้มาอีกคนละสิบกว่าล้าน แदनดินไปซื้อบ้านเดี่ยวในหมู่บ้านหรืออยู่กับครอบครัวของเขา ทั้งยังชวนประกาย-ดาวตามประสาพี่น้องที่รักกันมากและไม่เคยห่างกัน

‘ไปอยู่เสียด้วยกันเถอะดาว อยู่คนเดียวพี่เป็นห่วง’

‘อย่าเลยพี่ พวกพี่ไปอยู่กันเถอะแต่จัดห้องไว้ให้ดาวสักห้องก็แล้วกัน เผื่อว่าจะไปนั่งเล่นนอนเล่นกับหลานบ้าง ดาวคงทำงานตะลอน ๆ ไปเรื่อย กลับก็ตึกตื่นเกรงใจ ไม่อยากจะให้ใครมารอเปิด ไม่เหมือนตอนมีร้าน ป๊าตื่นเร็ว ดาวมาป๊าก็ตื่นแล้วทุกที’

‘ตามใจดาว มีอะไรก็อย่าลืมหาดาวมีพี่อยู่อีกคน ใครมารังแกก็บอกดาวเป็นน้องสาวคนเดียวของพี่’ แदनดินพูดเพราะขึ้น ซึ่งขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนจนประกายดาวต้องแก้มหัวเราะทั้งที่น้ำตาจะไหลเสียให้ได้

‘อย่ามาซึ่งลิ เอ้อ...ดาวรักพี่วะ’ หญิงสาวกอดแदनดินแน่น

นับตั้งแต่นั้นมาประกายดาวก็ได้ระเห็จมาอยู่ที่ชั้นสิบเจ็ดของคอนโดมิเนียมหรูหรานี้ หญิงสาววางถ้วยชาของทิฟฟานีลงบนชิงค์ก่อนจะล้างจานสะอาดแล้วคว้าแก้ว ชื่นบนของตู้กับข้าวมีกล่องดินเผาเก่าคร่ำคร่าอยู่กล่องหนึ่งที่ประกายดาวรู้มาได้จากสมบัติของป๊า กับแม่ ข้างในมีเหรียญทองแดงเกลี้ยง ๆ กลม ๆ พิมพ์ตัวเลขที่เธอพอจะรู้ว่าเป็นปีของรัชกาลจันที่ทวดของเธอพกติดตัวมาจากเมืองจีนเพื่อเป็นที่ระลึก

ของมีค่าส่วนตัวของป๊า กับแม่นั้น ในตอนแรกทั้งประกายดาวกับ

แดนดินคิดจะแบ่งกันคนละครึ่ง แต่สุดท้ายแดนดินก็ยกเครื่องเพชรและทองหยองที่ทั้งสองคนไม่เคยเห็นว่าแม่ใส่ให้น้องสาวทั้งหมด

‘แกเป็นผู้หญิง เอาไปใส่เถอะ ของเก่าของตระกูลแม่ทั้งนั้น มีสมบัติเก่าติดตัวไว้คนจะได้ไม่ดูถูก เขาจะได้รู้ว่าเราก็คือสกุลขุนชาติส่วนของเมียฉันไว้ฉันจะหาให้เขาเอง’ ประกายดาวจึงตอบแทนพี่ชายด้วยการยกที่ดินให้เขาเกือบทั้งหมดเช่นกัน ส่วนตัวเธอนั้นเก็บไว้เฉพาะที่ที่ชอบซึ่งมีแค่สองแปลงเล็ก ๆ อยู่ต่างจังหวัด คือที่ดินที่เขียวใสม่อยู่ติดภูเขา กับน้ำตกและที่กระเบื้องอยู่ติดชายหาด โดยคิดว่าหากแก่ตัวไปอาจจะไปสร้างบ้านอยู่ในที่ใดที่หนึ่งก็ได้

ประกายดาวเหลือบมองนาฬิกาข้อมือก็พบว่าใกล้เวลาที่จะต้องไปแล้ว เธอต้องเผื่อเวลารอดติดไว้ด้วย ถ้ามีคนถามว่าประกายดาวเบื่ออะไรในกรุงเทพฯ มากที่สุด หญิงสาวก็คงตอบว่าเบื่อรถติด เพราะมันช่างติดได้ติดดีจนบางครั้งเธอต้องขับรถไปจอดไว้ใกล้กับทางขึ้นลงรถไฟฟ้า แต่หากบางที่ห่างไกลรถไฟฟ้าบนดินและใต้ดินเธอก็ต้องขับไปเอง ซึ่งเป็นอะไรที่น่าเบื่อมากสำหรับเธอผู้ปรารถนาความเร็วและไร้ความอดทน

มรดกเงินทองทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาไม่ได้ทำให้ประกายดาวหายแข็งในชีวิตสักเท่าไร กลับยิ่งเพิ่มพูนความเหงามากขึ้น หลายครั้งที่หญิงสาวนั่งคิดถึงป้ากับแม่ด้วยความเหงามากที่ลึกซึ้ง แรก ๆ ก็ตื่นเต้นดีที่มีเงินเยอะทำให้ได้บำรุงบำเรอตัวเองได้อย่างที่ใจอยากโดยไม่ต้องกังวลว่าจะขาดแคลน ทั้งνωดสปา ชัดผิว นวดหน้า อาบน้ำแร่ แช่น้ำนม จั๊นอันไม่ฟังประสงค์ทั้งด้วยเลเซอร์จนตัวเกลี้ยงมันแววใสแทบไร้รูขุมขน โยนแหวนกับมิดิโกนทิ้งถึงขยะไปได้เลยเพราะไม่ต้องยุ่งยากใจกับขนไปอีกตลอดชีวิต เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เครื่องสำอางแบรนด์เนมรุ่นใหม่ก็ไม่เคยขาดตู้ที่ทำพิเศษขนาดใหญ่ยักษ์

แม้จะทำการกุศลด้วยการบริจาคเงินหรือรวมตัวกับเพื่อน ๆ ทั้งในและนอกวงการไปมอบความสุขให้กับเด็ก ๆ ที่ด้อยโอกาส เด็กที่ประกาย-ดาวชอบในความบริสุทธิ์ แนวตาที่ใสเหมือนแก้วและคำพูดไร้เดียงสาพาให้อื่อเอ็นดูได้ไม่ยาก แต่เธอก็ยังรู้สึกขาดอะไรไปสักอย่างอยู่ดี

หญิงสาวคิดว่าเธอกระเป๋ากล่องหนักอึ้งมาไว้กับตัว วันนี้ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรมากเพราะแค่ไปถ่ายภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเท่านั้น เธอจึงใส่กางเกงยีนขาเดฟสีเข้มกับเสื้อเชิ้ตสีขาวเข้ารูปและรองเท้าบูตสีน้ำตาลเป็นหนังสือเล่มสั้นเข็มเบรียวรัดถึงใจ แน่ใจว่ามีเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวที่เธอไม่เคยถอดนับตั้งแต่ได้มันมาเมื่อสิบปีที่แล้วและไม่เคยกลัวว่ามันจะหายไป สร้อยจี้เพชรรูปดาวของคาร์เทียร์ แสงเพชรส่องแสงวิบวับเหมือนชื่อของเธอ 'ประกายดาว'

แสงที่ลอดกระจกหน้าต่างบานโตเข้ามาทำให้ตัวของคนที่ขยับเนกไทขมวดเล็กน้อย ความสลัวของบรรยากาศเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยชอบ มือใหญ่เดินไปเปิดผ้าม่านให้กว้างก่อนแต่ก็ยังไม่พอใจจึงเปิดไฟเพิ่มอีกดวง

ร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อจากการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ยืนมองทุกภาพสะท้อนในกระจกเงาอย่างสังเกตรวกับจะจับผิดภาพตรงหน้า เสื้อสูทที่สวมทับเสื้อเชิ้ตสีขาวนั้นแนบไปกับลำตัว ชายเสื้อเชิ้ตที่แลบออกมาทำให้ชายหนุ่มชะงักเล็กน้อย เมื่อยกขึ้นมาดูระดับสายตาก็พบรอยยับย่นเพียงน้อยนิดแต่ก็เพียงพอให้รู้สึกขุ่นเคือง

หม่อมราชวงศ์จันทรภานุสะบัดเสื้อสูทออกมาแขวนไว้และถอดเสื้อเชิ้ตตัวนั้นออกทันทีก่อนจะเลือกหาเสื้อเชิ้ตตัวใหม่ที่ไร้ที่ติอย่างละเอียดลออและรวดเร็ว เพียงครู่ก็สมบูรณ์แบบพร้อมสรรพ ดวงตามบปรายมองไปที่เสื้อเชิ้ตตัวเก่าเพียงเล็กน้อยแล้วจึงก้าวออกจากห้องไปอย่างรับรู้ดีว่า

ไม่นานสาวใช้ของวังวรวิทย์จะต้องเข้ามาจัดการกับเตียงนอนและเสื้อเชิ้ตตัวนั้นพร้อม ๆ กับรับรู้ความผิดพลาดของตัวเอง

สาวใช้ของวังวรวิทย์คือมตัวส่งยิ้มให้เจ้านาย ซึ่งอีกฝ่ายก็ยิ้มอ่อนโยนตอบพาให้คนในปกครองเคลิบเคลิ้ม แต่เมื่อเดินเข้าไปในห้องแล้วเห็นเสื้อเชิ้ตที่แขวนอยู่หน้าตู้ยืมเคลิ้มนั้นก็หุบลงราวกับปิดสวิทช์

“ตายแล้ว” เมื่อสำรวจจนทั่วก็พบว่าชายเสื้อเชิ้ตถูกรีดยับเยนเพียงนิดเดียวก็ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ ถึงคุณชายจันทร์จะไม่เคยดูตำราหรือตำหนิ ทว่าน้ำเสียงเรียบ ๆ นิ่ง ๆ ก็ให้ผลพอ ๆ กัน และทุกคำพูดจะพูดเพียงคนเดียวเท่านั้น หากมีการผิดพลาดซ้ำผู้ที่ทำหน้าที่นั้นจะต้องถูกย้ายไปทำหน้าที่อื่น หรือไม่ก็ต้องออกจากงานไปเลย จะว่าใจร้ายก็มีใช่ จะว่าใจดีก็พูดได้ไม่เต็มปาก หากเจ้านายของเธอคนนี้ชอบความสมบูรณ์แบบเป็นที่สุด

ถ้าใครทำถูกใจพ่อเจ้าประคุณก็จะทุ้มรางวัลให้เต็มที่ ซึ่งใคร ๆ ต่างก็ทราบดีว่าตระกูลนี้ร่ำรวยมหาศาลเพียงไหน รางวัลอาจจะหมายถึงเงินที่มากกว่าเงินเดือนหลายเท่า หรือข้าวของมีค่าที่ต่อให้ทำงานหลายปีก็อาจจะหาไม่ได้ หากแต่นาน ๆ ที่ถึงจะมีผู้ที่โชคดีเช่นนั้น ทุกคนในวังวรวิทย์รู้ว่านิสัยเช่นนี้ของเจ้านายหนุ่มลามไปถึงการคบหาสาว ๆ ด้วย ดังนั้นจึงไม่มีใครแปลกใจเมื่อเขาไม่เคยคบใครยืนยาว ก็สาว ๆ สมัยนี้มีที่ติดอกจะพริบไปหมด

เมื่อก่อนทั้งหม่อมเจ้าสุริยะวรรตผู้เป็นท่านพ่อและหม่อมสุริยผู้เป็นหม่อมแม่ของคุณชายจันทร์ทราบดีเคยหันใจกลัวว่าลูกชายไปเรียนเมืองนอกแล้วจะหิ้วฝรั่งผอมทอมมาร่วมวงศ์พงศา แต่เมื่อได้บินไปเยี่ยมเยียนสวดส่องดูแลก็ไม่พบอะไรอย่างที่หวั่นกลัว

ครั้นลูกชายกลับมาและรับรู้ว่าลูกที่ส่งไปเรียนที่ประเทศอังกฤษ

แต่เล็กแต่น้อยมีอุปนิสัยแท้จริงเป็นเช่นไร ก็เบาใจเพราะเริ่มทราบแล้วว่า หากลูกชายคนเดียวจะแต่งงาน ย่อมต้องแสดงว่าผู้หญิงคนนั้นคงเหมาะสม เป็นที่สุด!

“อ้าย! มาแล้วหรือคะคุณน้องชา มาทางนี้เลย ๆ พี่มีเรื่องจะนำเสนอ” เจ็พซิช่างแต่งหน้าสาวประเภทสองทำหน้าบานแก้มแดงปลั่งดวงตาเป็นประกายเมื่อเห็นเป้าหมาย ก่อนจะลากประกายดาวเข้ามาใกล้ ๆ เหมือนจะเข็นน้อยลากเหยื่อแล้วจึงกระซิบบกระซิบ

“วันก่อน เจ้าของห้องเสื้อชลิทศเห็นดาวที่งานพิตติ้งละคร เขาสนใจมากเลยละ ถามพี่ใหญ่เลยว่าเป็นใคร พอรู้ว่าเป็นช่างภาพก็ตบอผางเลยนะยะว่าเสียของ ก็เลยให้พี่มาบอกคุณน้องว่าสนใจหรือเปล่า เดินแบบวันเสาร์นี้” ประกายดาวมองเห็นความยุ่งยากอยู่รำไร

“ไม่เอา เจ็พซิชี้ว่าดาวไม่ชอบ”

“นี่...ฉันรู้ละยะว่าหล่อนนะไม่เคียดร้อน แต่จะไม่ช่วยเขาหน่อยหรือ งานกุศลนะ” เจ็พซิชุดขึ้นมาอย่างรู้ดีว่าประกายดาวเป็นคนใจอ่อนตัวอ่อนกับงานกุศลที่เกี่ยวกับเด็ก ๆ

“งานอะไรเจ้”

“งานกุศลรวมใจช่วยเด็กพิการซ้ำซ้อนไง” เมื่อเห็นหญิงสาวกลอกตาไปมาและเริ่มคิดหนักว่าจะเลี่ยงอย่างไรดี เจ็พซิจึงรีบเสริมขึ้น “ไม่กุศลเปล่า นะยะ มีเงินค่าเหนื่อยให้ด้วย”

“ทำไมเจ้ หรือจะให้ดาวไปแต่งเป็นน้องผู้วิหิงษา” เธอล้อเลียนและพยายามจะเบี่ยงเบนความสนใจ

“แกนี่” จากคุณน้องกลายเป็นแก...ค่อยดีขึ้นมาน้อยเว้ย

“เอาน่าเจ้ ถ้าจะให้ดาวไปถ่ายรูปทำข่าวหรือว่าอะไรทำนองนี้ดาว

จะไปให้ แต่ดาวไม่ชอบไปเดินบนแคตวอล์กให้ใครมามอง พอดีพอร้าย ดาวสะดุดกลิ้งทับเจ้าของงานเข้าจะทำยังไง ไม่เออล่ะ”

“ยายนี่...หนูก็ดีหน้าตาดีให้ ทำมัยทำไมไม่มีใจรักบ้างเลย”

“โอ้เจ้! ให้ดาวไปถ่ายรูปสงครามตะวันออกกลางยังง่ายเสียกว่า ไม่เอาแล้วดาวไปเตรียมกล้องเตรียมถ่ายรูปดีกว่า” ปรกายดาวพูดตัดบท แล้วเดินหนี และรับรู้าเจ้พิซคงมองตามพร้อมกับค้อนตาแทบกลับแน่ ๆ

เจ้พิซเป็นช่างแต่งหน้าที่ฮอตฮิตมาก ไม่ว่าใครจะแก้แทบเข้าโรง หรือจะอ่อนเกาะนม...เอ่อ...ขวดนมอย่างไรก็ต้องเรียกเจ้พิซว่า “เจ้” ทุกคนไป งานที่ปรกายดาวไปทำส่วนใหญ่จะมีเจ้พิซเป็นหัวหน้าช่างแต่งหน้า และเขาหรือเธอก็ญาติกับปรกายดาวมาก เรียกได้ว่าศรัทธาป็นกันกันก็ได้ อาจจะเป็นเพราะปรกายดาวออกจะดูและนิสัยห้าวเหมือนผู้ชาย แต่สนนิมการแต่งตัวแต่งหน้าของเธอถูกถูกใจเจ้เข้าเต็มเปา ทำให้เจ้พิซเอ็นดูปรกายดาวเป็นพิเศษจนใคร ๆ รู้กันทั่วว่าเธอเป็นเด็กของเจ้พิซ แต่อาการคะยั้นคะยอให้ปรกายดาวเข้าสู่วงการนางแบบให้ได้ของคุณเธอก็ทำให้ปรกายดาวรู้สึกแหยงได้เสมอ

มือใหญ่เรียวยาวของเจ้พิซหยิบจับเครื่องสำอางแทบจะไม่ต้องคิดลีลา การขยับวาดลวดลายของเจ้แกก็สุดยอด หากงานที่ออกมาก็สวยสมใจ แต่งหน้าเอฟเฟกต์ก็สมจริงสมจัง บ่อยครั้งที่ปรกายดาวมักจะมานั่งดูนั่งสังเกตจนจำทุกขั้นตอนได้เป็นอย่างดี เรียกได้ว่าหากเธอจะลองเป็นผู้ช่วยช่างแต่งหน้ากับเขาย่างก็คงไม่ยาก

“ไม่เดินก็ไม่เดินยะ ไม่ต้องมาทำท่าเหมือนฉันเป็นชะนีดอยอย่างนั้นหรือกะแล้วเสารนี้ว่างไหมล่ะ”

“ว่างเจ้ จะให้ไปถ่ายรูปใช่ไหม”

“อ้อ” มือเจ็พทำงานปากก็ทำงานไปด้วย

“ที่ไหน ก็โมงเจ็”

“ที่ห้าง มีเดียมเวิลด์ เครื่องมีเดียมกรุ๊ปไ่งแก งานมีตอนป้ายสองงานนั้นะเจ้าของห้างฯ นักธุรกิจพันล้านก็มาด้วย แกเอี้ยหล่อน่าลากสุด ๆ” คำพูดเกินหญิงของเจ็พทำให้นักแสดงและช่างแต่งหน้าคนอื่น ๆ หัวเราะ ส่วนประกายดาวนั้นหุ้กฟิงไปแต่มือจับกล้องโอลิมปัส อี-3 ปรับไวต์บาลานซ์¹ เพื่อให้เหมาะสมกับแหล่งกำเนิดแสง และเตรียมกล้องให้พร้อมใช้งานได้ในทันที

แสงช่วงนี้สว่างจ้าพอที่จะถ่ายภาพให้ชัดเจนได้สบาย ๆ อากาศดีจนประกายดาวอดไม่ได้ที่จะหายใจลึกยาว เธอชอบงานต่างจังหวัดมากเอาแค่ทางกรุงเทพฯ สักร้อยกิโลเมตรก็พอทำให้เธอสุดลมหายใจได้อย่างเต็มปอดแล้ว หญิงสาวมองซีดแบตเตอร์ที่เต็มปรีอย่างสบายใจ

“ที่เป็นหม่อมราชวงศ์ไซ้ไหมพี” นักแสดงระดับนางเอกเอ่ยปากถามขณะหันตาให้เจ็พซึ่งอายุแซ่โตวสี่ไซ้มรอบเปลือกตาด้ำนบน

“นั่นละคะ ผู้ชายอะไรก็ไม่รู้่น่ากินที่สุด เป็นหม่อมราชวงศ์หนุ่มคนเดียวในตอนนี่ที่เนื้อหอมสุด ๆ ฉันล่ะอยากเกิดเป็นผู้หญิงจริงจริง” เสี่ยงเจ็พเหมือนจะเสียดายที่หม่อมราชวงศ์อะไรนั้นไม่ได้เป็นไม้ปาร่วมวงศ์วงศ์เดียวกัน

“ได้ข่าวว่าคงอยู่กับคุณหญิงนิ่มนี่คะพี หม่อมราชวงศ์หญิงนิ่มมานรดี”

¹ White Balance การตั้งค่าสีให้ตรงกับสภาพแวดล้อมหรือให้ใกล้เคียงกับธรรมชาติมากที่สุด

“ใช่ค่ะ แห่ล้างข้าวไข่ได้ นะคะคุณน้อง คุณหญิงนึ่มก็สวຍสมกันอยู่
หรรหคะ แต่คุณหญิงเธอดูเด็กไปนะคะ ก็คุณชายอายุปาเข้าไปสามสิบหก
คุณหญิงเคลือบแปดยังเรียนไม่จบเลยด้วยซ้ำห่างกันตั้งรอบกว่า ๆ”

“แต่สมกันมากนะคะพี่พี่ช เป็นเชื้อเจ้าทั้งคู่ ไชโยกับไชโย”

ประกายดาวฟังไปยิ้มไป ช่วงแต่งหน้าหรือทำผมจะเป็นเหมือนช่วง
รับรู้ข่าวสาร ข่าวกอสซิปต่าง ๆ ในวงการทั้งจริงและไม่จริงล้วนแต่มีแหล่ง
ข่าวสะพัดอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

“ชื่อเหมือนเจ้าหญิงแชนะคะ นิมนานรดี”

เครื่องมือหากินของเธอพร้อมแล้ว ระหว่างรอก็ลองกดชัตเตอร์ไป
ที่บรรยากาศโดยรอบเสียก่อน วันนี้ประกายดาวเอาเมมโมรี่การ์ดที่เป็น
ซูเปอร์ไฮสปีดมาเยอะพอสมควร ซึ่งรวม ๆ แล้วคงสามารถถ่ายรูปได้เป็น
พัน ๆ ภาพ

นอกเหนือจากเลนส์ชนิดต่าง ๆ ก็ยังมีของพวกนี้ที่เธอจะลงทุนหนัก
สักหน่อยเพราะหากราคาไม่แพงก็มักจะเสี่ยงกับการได้ของคุณภาพต่ำ
รวมไปถึงพุ่มพูนกับเครื่องแม็กนัคโปรเพื่อโหลดงานและปรับงานให้ได้ตาม
ที่ต้องการซึ่งเป็นเรื่องสำคัญในการทำงานโดยทั่วไปของเธอ และจากการที่
พกมาเต็มพิกัดจึงทำให้เธอสามารถแรดไปถ่ายรูปหมู่หมากาไก่สรพสัตว์
ประดามีได้เต็มที่ โดยปรับกล้องให้มาบันทึกเป็นไฟล์ภาพแบบ jpeg ไม่
จำเป็นที่จะต้องเน้นรายละเอียดเหมือนการทำงานสำคัญทั่วไป

งานถ่ายภาพเป็นไปอย่างราบรื่น พระเอกนางเอกและตัวประกอบ
ทั้งหลายทำตัวว่าง่ายอาจจะเป็นเพราะอากาศที่ไม่ร้อนไม่หนาวจนเกินไป
นักทำให้งานเสร็จเร็วกว่าที่คิด หลังจากถ่ายรูปทำงานเสร็จประกายดาวก็
ค่อย ๆ บรรจงเก็บลูกรักลงกระเป๋ แต่แล้วจู่ ๆ พวกพี่ ๆ ช่วงแต่งหน้าและ

ดารานักแสดงหลายคนก็เข้ามาล้อมเธอพร้อมกับเด็กก้อนใหญ่ในมือเจ็พซีย์ เสียงเพลงอวยพรวันเกิดดังประสานเสียงขึ้นให้ชาวบ้านแถวนั้นรวมไปถึงไก่กุก ๆ แดกตื่น เป็นภาพที่ทั้งซึ่งและซ้ำ ประกายดาวอมยิ้มเกือบ ๆ น้ำตาคลอ แต่ก็ไม่เคืองเพราะเธอไม่เคยบ่นน้ำตาตื่นหรือซาบซึ่งกับอะไรง่าย ๆ

หญิงสาวยิ้มกว้างพลางเป่าเทียนวันเกิดที่ปักเทียนเพียงเล่มเดียวแน่นนอนเพราะถ้าหากปักครบทั้งสามสิบสองบวกกับอีกหนึ่งเล่มหญิงสาวคงจะเคืองมิใช่น้อย เธอส่งยิ้มกวาดไปทั่วก่อนจะออกปากขอบคุณทุกคนแล้วเฝือกอดเพื่อน ๆ พี่ ๆ ที่สนิทที่อ้าแขนรอด้วยความปลื้มใจ เจ็พซีย์เดินเลี้ยวออกไปหาอะไรบางอย่างมาจากรถ มันคือกล่องของขวัญกล่องใหญ่

“เจ็พซีย์พวกช่างแต่งหน้าหุ่นกันลองเปิดดูสิ” เสียงเรียบ ๆ กับยิ้มที่ฉีกกว้างของเจ็พซีย์ทำให้เธออดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าสิ่งที่อยู่ในกล่องคืออะไร ตามติดด้วยผู้กำกับภาพยนตร์ที่หัวถุกกล่องของขวัญมาเช่นกัน

“เจ็พซีย์ปาวประกาศมาตั้งแต่วันแคว่ตั้งนักแสดงแล้วว่าวันนี้เป็นวันเกิดของดาว พวกที่มงานกับอาภีเลยร่วมกันซื้อของขวัญให้” เจ็พซีย์เป็นเจ้ของทุกคนจริง ๆ ประกายดาวไหว้ขอบคุณก่อนจะแกะกล่องของขวัญ

“อ๊า! เจ้” เพียงหญิงสาวเห็นของในกล่องก็ต้องร้องดีใจ เสียงฮือฮาของคนที่จับจ้องมองมาที่มีมือของเธอน่าจะเป็นเสียงของความชื่นชม ประกายดาวไม่สนใจจะมองสิ่งอื่นนอกจากจับจ้องอยู่ที่ชุดกระโปรงสายเดี่ยวผ้าแพรต่วนแดมมัสค์แนบเนื้อสีชมพูแบบเก๋ไก๋สไตล์เดอริโน้อย่างเดียวเท่านั้น ในกล่องใหญ่มีกล่องเล็กซ้อนอยู่เมื่อเปิดภายในก็เจอกับรองเท้าส้นปิดหัวตัดหุ้มผ้าชนิดเดียวและสีเดียวกับชุดดูหรูหราอลังการ ถูกรสนิยมของเธออย่างรุนแรง สมแล้วที่เธอถูกยกให้เป็นเด็กของเจ็พซีย์

ทางด้านของขวัญของผู้กำกับก็นำรักนำเอ็นดูด้วยสร้อยข้อมือตุ้งติ้งของวิเวียน เวสวูด เธอยกมือให้ว้อย่างนอบน้อมอีกหลายต่อหลายรอบ พร้อมกับยิ้มกริ่ม

หลังจากประชุมในช่วงเช้าในตึกสูงระฟ้าของตระกูลนวรัตน์ หม่อมราชวงศ์จันทรภานุก็เดินทางไปฟิตเนสที่ตนไปออกกำลังกายเป็นประจำ เขาเลือกที่จะออกกำลังกายเบา ๆ พอให้เรียกเหงื่อเท่านั้น จากนั้นจึงอาบน้ำเปลี่ยนชุดใหม่เป็นชุดลำลอง วันนี้เขามีนัดกับเพื่อนกลุ่มที่เรียนจบมาจากอังกฤษด้วยกัน และเป็นกลุ่มที่คบหากันมานานรวมทั้งพากันไปเที่ยวไหนต่อไหนด้วยกันเสมอตั้งแต่เมื่อครั้งที่อยู่ประเทศอังกฤษจนทยอยกลับบ้านเกิดกันทีละรายสองราย

แม้บางรายจะแต่งงานแต่งงานไปแล้ว แต่ก็ยังนัดกันไปเที่ยวเป็นประจำทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เมื่อเขากลับมาจากอังกฤษก็เข้าก๊วนเดียวกันกับเพื่อนกลุ่มนี้ได้ไม่ยาก กิจกรรมที่ชื่นชอบไม่ตีกอล์ฟ ก็เที่ยวกลางคืนเช่นวันนี้ที่นัดแนะกันว่าจะไปร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่ง

คุณชายจันทรภานุไม่เคยมีปัญหาในการคบหาเพื่อนฝูงหรือแม้แต่การคบหาหญิงสาว เขาเคยเป็นหนึ่ง เคยสมบรูณ์พร้อมเช่นไรตอนนี้ก็ยังคงเป็นเช่นนั้น ทุกคนต่างยอมรับในรูปลักษณ์ ความสามารถและความคิดอ่านของเขาที่ละเอียดรอบคอบ

เขาก็ไม่เคยละเลยใคร อ่อนโยนและไม่เคยถือตัว พร้อมจะดูแลผู้อื่นให้ได้รับความสบายใจและความสะดวกสบายกาย เขาเป็นที่ไว้วางใจของทุกคนที่รู้จักว่าสิ่งใดที่อยู่ในมือของเขาจะเรียบร้อยสมบรูณ์แบบและราบรื่นที่สุด ราบรื่นจนชนิดที่ว่าไม่มีสิ่งใดที่หม่อมราชวงศ์จันทรภานุควบคุม

ไม่ได้!

ช่วงบ่ายประกายดาวนัดกับเหล่าเพื่อนฝูงว่าจะไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าแถวรามอินทราซึ่งเป็นที่พักของเธอรถญี่ปุ่นคันไม่เล็กของเธอแล่นเข้าไปในสถานที่ที่เธอสบายใจทุกครั้งที่ได้มา ของกินของเล่นเต็มอัตราศึกกองอยู่ด้านหลัง ไม่รวมกับพวกข้าวสารอาหารแห้งที่อยู่ในกระบุงด้านหลัง เด็กโตหลายคนเห็นรถของเธอต่างโบกมือให้ ก่อนจะพากันวิ่งมารอที่เต็นท์จอตรกลือโรงอาหาร และพากันช่วยขนของประดามีไปยังโรงครัว

สถานที่แห่งนี้มีพื้นที่ใช้สอยราว ๆ แปดร้อยตารางวาแบ่งเป็นเรือนนอนซึ่งมีสามชั้น ด้านล่างแบ่งเป็นห้องเล็กไว้เป็นที่ทำงานเอกสารของเจ้าหน้าที่ กับลานโล่งซึ่งเป็นที่นอนกลางวันของเด็ก ๆ ถัดไปก็เป็นอาคารใหญ่ที่ด้านล่างเป็นลานสนทนาการกว้าง ด้านบนเป็นห้องพักสำหรับเจ้าหน้าที่ และห้องประชุมใหญ่

โรงครัวกับโรงอาหารเป็นอาคารชั้นเดียวที่อยู่ติดกันเชื่อมด้วยหลังคาและซีเมนต์ลาดต่อกัน ทุกอาคารทาสีขาว ตันไม้เนื้อใหญ่และสนามหญ้าที่หญ้าสีเขียวขจีขึ้นแน่นชนิดทำให้ดูชื่นตา ใกล้โรงอาหารมีเต็นท์จอตรกรเรียงราย และด้านหลังก็มีลานจอตรขนาดเล็กเพราะมีรถวนเวียนกันเข้ามาเป็นประจำ ความขาดแคลนมีไม่มากนักเมื่อเทียบกับหลาย ๆ ที่ แต่ก็ยังต้องการปัจจัยสี่มาหมุนเวียนทุก ๆ เดือน

ประกายดาวก้าวยาว ๆ ผ่านแดดจัดยามบ่ายไปยังห้องเล็กที่ประตูกระจกบานเลื่อนปิดสนิท เมื่อเปิดเข้าไปด้านในเจ้าหน้าที่ก็ยกหน้าขึ้นพร้อมกับส่งยิ้มให้อย่างคุ้นเคย

“สวัสดีค่ะคุณดาว วันนี้วันเกิดคุณดาวนี่อยู่แล้วเชื่อว่าต้องมา

แต่มาสายจังเลยนะคะ เด็ก ๆ กินข้าวกันหมดแล้ว”

“ดาวมีงานค่ะ ออกนอกเขตกรุงเทพฯ ไปนิดเดียวเองค่ะ ก็เลยมา
ช้าไปหน่อย...นี่คะ” หญิงสาวยื่นซองสีขาวที่ค่อนข้างหนาไปให้คุณพิมล
เจ้าหน้าที่ที่จัดการเรื่องบัญชีทั้งหมดของที่นี่ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งกรอก
เอกสารอย่างคุ้นเคย แล้วจึงได้โบสรีจกลับมา

“ขอตัวไปเล่นกับเด็ก ๆ ก่อนนะคะ” ไม่ต้องหันไปมองเธอก็รู้ว่า
เด็ก ๆ หลายคนมายืนรออยู่หน้าประตูแล้ว วันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์
เด็ก ๆ จึงอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา และนี่ก็เลยเวลาตื่นจากการนอนกลางวัน
นานแล้ว เด็กหลายคนที่เธอเอ็นดู ก็คงจะมารอกันแล้วเป็นแน่

เมื่อหญิงสาวเดินออกมาก็ถูกห้อมล้อมไปด้วยเด็ก ๆ ที่ส่งเสียงถาม
กันอย่างแข็งขัน ไร้ความรู้สึกเขินอายหลบหน้าหลบตาไม่เหมือนอย่างที่เคย
เจอในครั้งแรก ๆ ที่เธอมาที่นี่ ข้าวของที่เป็นของเล่นกองอยู่ในถุงยังไม่มี
ใครกล้าแตะ ประกายดาวจึงเริ่มลงมือแกะและนำออกมาให้แต่ละคนแต่
ละกลุ่ม ส่วนใหญ่ของเด็กผู้หญิงจะเป็นตุ๊กตาเสียมากกว่า หญิงสาวพยายาม
ที่จะให้ความเสมอภาคกับเด็ก ๆ เหล่านี้ เพราะรับรู้ว่าคุณคนล้วนต้องการ
ความรักเสมอเหมือนกัน ซึ่งบางทีก็เป็นเรื่องยาก

ประกายดาวกางเกมเศรษฐีที่ซื้อมาหลายชุดนั้นลงกลางลาน
สนทนาก่อนแล้วอธิบายวิธีเล่น ก่อนจะรวมหัวกันหัวเราะคิกคักกับเด็ก ๆ
ส่วนเด็กเล็ก ๆ ก็เล่นตุ๊กตากันไปตามเรื่องตามราว บ้างก็นั่งเล่นหม้อข้าว
หม้อแกงที่เธอไปซื้อมาให้จากเกาะเกร็ด แต่ละคนทำท่าทางร่าเริงจะเป็น
แม่ครัวเอกในอนาคต

เด็กที่นี่มีราว ๆ หกสิบกว่าคน มีทั้งเด็กเล็กเด็กโต และมีท่าว่าจะเพิ่ม
จำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ บางครั้งบางครั้งว่ประกายดาวก็มีความคิดอยากจะ

รับเลี้ยงเด็กบางคนแต่ติดที่ว่าแดนดินออกอาการไม่เห็นด้วยอย่างชัดแจ้ง

‘จะบ้าหรือไอ้ดาว เอาลูกเขามาเลี้ยงเอาเมียงเขามาอม’

‘แะนะ กลัวว่าเมรีตักของดาวจะไม่ถึงยายฟ้าหรือพี่ ไม่ต้องเป็นห่วง
หอรกนะ ดาวไม่มีทางเห็นใครดีกว่าหลานในไส้หรอกน่า’

‘ไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้น คิดดูให้ดี ๆ นะแก พี่รู้ว่าแกร็กเด็กแต่ไม่ใช่
ลูกเต้าเราสักนิดเอามาเลี้ยงจะดีหรือ อีกอย่างต่อไปถ้าแกแต่งงานก็ต้องมี
ลูกเป็นของตัวเอง ที่นี้ละมันจะเป็นปัญหา เพราะแกไม่มีทางรักเด็กคนอื่น
มากไปกว่าลูกแกหรอก’

‘พี่แดน ดาวยังไม่ได้แต่งงานเลยนะ อย่าว่าแต่แต่งงานเลย แฟนก็
ยังไม่มีสักคน จะมองข้ามข้อดไปหน่อยแล้วมั้ง’

‘ไม่รู้ละ ถ้าแกเอาเด็กมาเลี้ยงฉันไม่รับว่ามันเป็นหลาน’ แดนดิน
ยื่นคำขาดหน้าดำหน้าแดงอย่างที่ประกายดาวไม่ค่อยได้เห็นท่าที่เช่นนั้นัก
และมันก็ทำให้เธอยับยั้งชั่งใจได้บ้าง หากแต่ความต้องการที่จะมีลูกแต่
ไม่ยอมมีสามีของเธอก็ดูเหมือนจะเพิ่มพูนทวีคูณขึ้นทุกวัน

หญิงสาวนั่งเล่นกับเด็กได้ไม่ถึงยี่สิบนาที จิตสุภาวงศ์แอนด์เดอะ-
แก๊งก็ขับรถทยอยกันเข้ามา พร้อมกับข้าวของอีกกองใหญ่ จิตสุภาวงศ์เป็น
เพื่อนสนิทที่เรียกได้เต็มปากว่าสนิทจริง ๆ เดอะแก๊งของจิตสุภาวงศ์ก็คือ
แก๊งเดียวกับประกายดาว ซึ่งแต่ละคนล้วนมีเหย้ามีเรือนกันไปหมดแล้ว
เดอะแก๊งของพวกเขาจึงใหญ่ขึ้น เพราะรวมสามีและภรรยาของแต่ละคน
เข้ามาด้วย เด็ก ๆ ลูกของเพื่อนประกายดาวเข้ามาเล่นมาแจกของและ
ท่าทางจะเข้ากันได้ดีกับเด็กกำพร้าทั้งหลายทั้งปวง อาจจะมีบ้างที่มีการ
ทะเลาะเบาะแว้งแต่ก็อยู่ในความควบคุมดูแลของผู้ใหญ่

แน่นอนว่าโปรแกรมไม่ได้หยุดอยู่แค่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้

หากเสร็จจากที่นี่ประกายดาวและเพื่อน ๆ จะไปดินเนอร์มื้อใหญ่ต่อกันที่ร้านคาราโอเกะเลื่องชื่อแห่งหนึ่งแถวรามอินทรา

“แกจงห้องเกะไว้แล้วหรือยังยายดาว”

“เรียบริ่อย ไม่ต้องห่วงหรอกน่า” ประกายดาวดึงก๊ีบจากผมของตัวเองออกมา ก่อนจะเสยผมให้เด็กหญิงกำพรว้าที่อยู่ใกล้ ๆ เพราะผมตกลงมาปิดหน้าปิดตา

“ฉันล่ะกลัวจริง ๆ ว่ายายปานจะตาเหล่เสียก่อนโต” หญิงสาวบ่นจิ้งจ่า จิตสุภางค์มองท่าติดก๊ีบของเพื่อนก่อนจะหัวเราะออกมาให้ประกายดาวค้อนหลายตลบ

“หัวเราะอะไรยะ”

“อย่างแกนี่ถ้ามีลูก คงรักลูกมากเลยนะ ดูแลเด็ก ๆ ชะตืดแกแจเจอกันทุกปีก็ติดเป็นตังเมทุกปี” เพื่อนของเธอพูดพลางเดินเข้าไปหากลุ่มเด็ก ๆ เพื่อน ๆ และลูกพี่ โดยมิประกายดาวเดินจูงมือยายปานเข้าไปรวมกลุ่มด้วย

เรื่องที่ยากมากของประกายดาวคือยายหนูปานนี่เอง อะไรก็ไม่รู้ทำให้เธอรู้สึกถูกชะตากับยายปานเามาก ๆ ความเอ็นดูพุ่งปรืดทุกครั้งที่ได้เจอ ทั้งที่ประกายดาวพยายามแล้วที่จะให้ความรักและความยุติธรรมกับทุกคน แต่ก็อดไม่ได้ที่จะมีบางอย่างเป็นพิเศษให้กับยายปาน ร่างผอมเกร็งนั้นดูผู้คน ปราดเปรี้ยว ไม่กลัวใคร ถูกใจเธอนัก และความเฉลียวฉลาดของเด็กคนนั้นทำให้เธอคิดว่าคงดีหากจะให้อะไร ๆ ที่พิเศษทางด้านการศึกษากับยายหนูปาน

เค้กห้าปอนด์จากร้านเบเกอรี่ชื่อดังห้าก้อนถูกทยอยขนมาที่ร้านอาหาร ก่อนจะมารวมตัวกันร้องเพลงวันเกิดให้กับประกายดาว โชคดีที่

ดาวเกี้ยวเดือน

วันเกิดปีนี้ของประกายดาวตรงกับวันหยุดสุดสัปดาห์ เพื่อน ๆ จึงมากัน
พร้อมหน้าพร้อมตา ค็นนี่ประกายดาวคิดจะไปนอนที่บ้านของแดนดิน และ
พรุ่งนี้ก็จะมีการฉลองกันอีกนิดหน่อยตามประสาคนในครอบครัว

แม้ตอนนี้ประกายดาวจะมีอะไรที่ค่อนข้างจะเพียบพร้อมเหมือน
จะสุขสมบูรณ์ มีเพื่อนฝูงห้อมล้อม แต่ในบางครั้งเมื่อเห็นสายใยความ
ผูกพันของคนที่มีครอบครัวอย่างพวกเพื่อน ๆ ก็ทำให้เธออดไม่ได้ที่จะรู้สึก
อ้างว้างลึก ๆ

ตอนที่ 3

ดาว! งานเข้า!

รถที่แล่นเข้ามาทำให้ทุกคนหันไปมองเพราะไม่คิดว่าจะมีใครมาเพิ่มอีก แต่อาจจะเป็นคนกลุ่มอื่นที่ต้องการมาบริจาคหรือมาเลี้ยงอาหารเย็นเด็ก ๆ ก็เป็นไปได้ หากเมื่อประกายดาวเขม่นตามองให้ชัด ๆ ก็ต้องตกตะลึง

“ศิวะ!” โลกเพี้ยน ๆ นี่มันช่างโคตรกลม กลมดิก ๆ กันเลยทีเดียว จิตสุภางค์เดินเข้ามาประจบเพื่อนสนิททันที

“กลัวยทอดแล้ว” จิตสุภางค์อุทาน

“ไม่เป็นไร” ประกายดาวหันมามองเพื่อนพร้อมพูดด้วยเสียงเรียบเฉย ก่อนจะหันกลับไปมองกลุ่มผู้มาใหม่ ศิวะมากับผู้หญิงอีกกลุ่มใหญ่ ซึ่งใคร ๆ ก็พอจะจำได้ว่าหนึ่งในนั้นคือ อรอุมา ลูกสาวของคุณหญิงอินทุอร ภรรยาสุดที่รักของศิวะนั่นเอง

ศิวะเองก็ดูตะลึงไม่แพ้กันเมื่อมองมาเจอเธอ อรอุมาก็ชะงักหยุดจ้องเธอเขม่นเลยทีเดียว ประกายดาวเริ่มรู้สึกว่านชักจะกร่อย จึงรีบบอกลาเด็ก ๆ แต่อีกตั้งเกือบสามชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาที่จองห้องคาราโอเกะไว้ พวกเพื่อน ๆ ของประกายดาวจึงตัดสินใจไปคริสตัล ปาร์กกันก่อน

“พวกแกไปกันได้เลย เดี่ยวฉันขอคุยกับคุณพิมลเรื่องยายป่านก่อน

ดาวเกี้ยวเดือน

แล้วจะตามไป”

“คุณอะไรเหรอแก”

“ก็ฉันจะรับผิดชอบเรื่องการเรียนของยายป่าน ฉันจะส่งยายป่านเรียนให้สูงที่สุดเท่าที่ยายป่านจะเรียนได้”

“อ้อ นั่นสินะ ทำทางเด็กนั่นก็รักแก แกก็เอ็นดูยายป่านซะเหลือเกิน รีบ ๆ ตามไปละ หรือว่าจะให้ฉันอยู่เป็นเพื่อนก่อน” จิตสุภางศ์ปรายตาไปมองที่คิระกับภรรยา และเพื่อน ๆ ของพวกเขาที่ดูทำทางจะเมียงมอมมาทางพวกของประกายดาวเช่นกัน

“ไม่เป็นไร ไม่เกี่ยวกัน” ประกายดาวเดาความคิดของเพื่อนได้จึงรีบตัดบทก่อนจะเดินไปที่ห้องเล็ก คุณพิมลส่งยิ้มแปลกใจให้ แต่แล้วก็ยิ้มกว้างเมื่อได้รับฟังสิ่งที่หญิงสาวต้องการ

“ดาวอยากสนับสนุนเรื่องทุนการศึกษาของยายป่านค่ะ”

คุณพิมลให้คำปรึกษาเกี่ยวกับทุนที่ประกายดาวจะให้ยายหนูป่าน โดยหญิงสาวขอให้คุณพิมลเก็บเอกสารใบเสร็จต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาของยายป่านไว้เบิกกับเธอได้ทุกบาททุกสตางค์ คุณพิมลยื่นเอกสารให้ประกายดาวกรอกอีกหลายชุดก่อนจะลุกขึ้นพร้อมกับเดินออกจากห้องเอกสารไป ประกายดาวได้ยินเสียงประตูบานเลื่อนเปิด แต่ทุกสิ่งก็ดูเงียบ สงัดเสียงฝีเท้ามาหยุดชะงักอยู่ด้านหลัง พาให้นึกสงสัยว่าทำไมคุณพิมลไม่มานั่งที่โต๊ะสักที เมื่อหันไปดูก็พบว่าคิระกำลังจ้องมองมาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสับสน

“คิระ!”

“ดาว...เธอสบายดีหรือ”

“ก็ดี” ประกายดาวตอบแล้วก้มลงกรอกข้อมูลต่อ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองคิระด้วยความอึดอัด เพราะรู้ว่าเขากำลังจ้องเธออยู่

“ดาว...” มือขาวได้รูปคว้ามือเธอไปจับ หญิงสาวพยายามดึงออก แต่ศิวะกลับกุมมือเธอไว้แน่นกว่าเดิม

“เรายังรักดาวนะ รักดาวเสมอ” มือศิวะเย็นเฉียบ เย็นจนเรืองเสียงเลื่อนบานประตูทำให้ทั้งสองคนหันขวับไปมองพร้อมกับมือของประกายดาวที่เป็นอิสระ

“พวกคุณทำอะไรกันนะ” เสียงแหลมของอรอุมาดังขึ้นพร้อมกับร่างของอรอุม่าและเพื่อน ๆ ที่ล้วนแต่เป็นผู้หญิง ทุกสายตามองประกายดาวราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“เอ่อ...” ศิวะหน้าซีดเผือด ประกายดาวเหลือบมองศิวะสลับกับภรรยาของเขาและพรรคพวกด้วยความไม่เข้าใจ

“เธอ หน้าตาก็ดี ไม่น่าจะมัลลิกินขโมยกินแบบนี้เลย มิน่าวันนี้คุณถึงได้อยากจะมาที่นี่นัก เพราะคุณจะมาหาแม่ชีใหม่ นี่คงนัดกันมาล่ะสิ” เสียงที่ไม่ผิดกับนางอิจฉาในละครดังขึ้นมา แต่ขอโทษที่ตอนนี้ประกายดาวยังไม่อยากเป็นนางเอก

“มันจะน้ำเน่าไปหน่อยมั้ง ฉันเนี่ยนัดตานี้มา ประสาท!”

“แกว่าฉันเธอ รู้ใหม่ว่าฉันเป็นใคร” ท่าที่ลั่นเทิ้ม ตาถลึงกำมือแน่น คล้ายอาการแรกเริ่มของคนเป็นลมบ้าหมูของอรอุม่าทำให้ประกายดาวอดไม่ได้ที่จะลอยหน้าลอยตาถามกลับ

“แล้วแกละรู้ใหม่ว่าฉันเป็นใคร”

“แกล่ล้าดียังไงมาพูดกับฉันอย่างนี้”

“แล้วแกละล้าดียังไงมากล่าวหาฉันอย่างนี้ อะไรที่ฉันทิ้งไปแล้วฉันไม่มีทางจะเก็บมันมาใช้อีกหรอก อย่ามาทำน้ำเน่าเป็นนางอิจฉาที่นี่ที่นี้บริสุทธิ์เกินกว่าจะต้องมาแปดเปื้อนเพราะความคิดอกุศลของแก” หญิงสาวยื่นเอกสารที่ยังกรอกไม่เสร็จให้คุณพิมลที่วิ่งหน้าตาเล็กลักเข้ามา

“ฝากไว้ก่อนนะคะ ไม่มีอารมณ์กรอกตอนนี้ วันหลังจะมากรอกให้ใหม่ นะคะ แล้วก็เธอ คิวะ ดูแลภรรยาของเธอด้วย อย่าให้มาแสดงกิริยาต่ำ ๆ อย่างนี้ไม่ว่าจะกับฉันหรือกับใคร ลาก่อน ลาขาด” ประกายดาวเดินกระแทกเท้ากระแทกไหล่กับอรอุมาและเพื่อน ๆ ที่มีท่าทียอยากมีเรื่อง แต่กลับไม่มีใครคนหนึ่งโน้มน้าวว่าแขนของเธอไว้

“เดี๋ยว ด่ากันแล้วจะไปง่าย ๆ อย่างนี้หรอ” ประกายดาวแคะมือนั้นออกจากแขนก่อนจะมองนั่งสบตาคู่กันด้วยแววตาเยือกเย็นสุดชีวิต

“คุณต้องการอะไรอีก ตบกันเลยไหม”

“หา!” หน้าสวย ๆ นั้นผงะปากคอสั่น ท่าทางถลึงถลนตามอรอุมาดูจะคลายลงไป

“จะก็คนที่ดาหน้าเข้ามา...มา” ประกายดาวตัดไม้ตัดมือเตรียมท่าไว้แล้ว อย่าหวังเลยว่าใครจะมารังแกกันได้ง่าย ๆ

“อย่า...” คิวะเหมือนจะได้ฤกษ์เปิดปากหลังจากทำหน้าเป็นหมาหงอยอยู่ตั้งนาน “อย่านะรติรส ดาวเขาสาายดำยูโด เทควันโด ไอ้ก็ได้ แล้วก็เก่งมวยไทยมาก ๆ ด้วย”

อ้อยายนี่ชื่อ รติรส...

“ไม่พูดก็ไม่มีใครว่าเป็นไบนะคิวะ” ประกายดาวหันไปด่าก่อนจะค่อย ๆ มองสบตาทีละคนอย่างไม่หวาดหวั่น พวกนั้นด้วยซ้ำที่ต้องหลบหน้าหลบตา บ้างก็ทำเป็นยี้ดคอเสียจนยาวเหมือนยีราฟขวนให้น่าหมั่นไส้ทีวี่คุณเข้าไปอีก

“โอ้เอ๊ย! มันก็แค่นี้!” ประกายดาวกระแทกเสียงใส่อย่างเป็นต่อก่อนจะเดินออกจากห้องเอกสารด้วยท่าทีของนักเลงบวคนางพญาสุตฤทธิ์ นึกเคืองคิวะจนเดือดปุด ๆ ทั้งนึกหมั่นไส้อรอุมาและโมโหรติรสที่ดูท่าทีจะปักใจป้ายสีเธออย่างจริงจัง แล้วยังนึกโมโหตัวเองที่ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้

ในวันเกิด

“เยี่ยม! เริ่มปีที่สามสิบสองได้ยอดเยี่ยมมากเลยนะเธอนะ เกือบไปแล้ว นึกว่าจะได้ตบแยมผู้ขายฉลองวันเกิดเสียแล้ว น้ำเน่าจริง ๆ” หญิงสาวพึมพำกับตัวเองก่อนจะเคลื่อนรถออกจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้

ครั้นหายโมโหก็ต้องขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่คนเดียว...แปลก...อะไรสักอย่างทำให้เธอคิดว่าแปลกแต่หาเหตุผลร้อยแปดมารองรับความรู้สึกนั้นก็ยังหาไม่ได้ รู้เพียงว่าเหตุการณ์เมื่อครู่แปลก ๆ ตึงตึง ๆ ติดอยู่ในใจอย่างไรพิกล

คริสตัล ปาร์กยามเย็นน่านั่งไช้หยอก แสงแดดอ่อน ๆ ทำให้ประกายดาวอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง พวกเพื่อน ๆ และครอบครัวโบกมือให้แต่ไกลทั้งหมดนั่งด้านนอกของร้าน โต๊ะเล็ก ๆ ถูกลำมาต่อกันใกล้กับกอดอกพุทซ้อนที่ปลูกเรียงรายตลอดแนว ทุกคนต่างก็มีกาแฟคนละถ้วย พวกเด็ก ๆ ซดโกโก้กันปากดำทำให้น่าเอ็นดูจนประกายดาวอดไม่ได้ที่จะจับศีรษะเล็ก ๆ นั้นโยกไปมาก่อนจะทრุดตัวลงนั่ง จิตสุรางค์รีบเลื่อนที่นั่งมาใกล้แล้วส่งสายตาเป็นคำถามมาให้

“ไม่มีอะไร แค่มแมลงหวี่แมลงวัน แก่ไม่ต้องเป็นห่วง ถึงฉันจะสวยแต่ก็สู้คนนะเว้ย” ประกายดาวพูดพลางสอดส่ายสายตาไปทางด้านในของร้าน ก่อนจะถูกขึ้นไปส่งชาร้อนและขนมเค้กหน้าตาน่ากินอีกสองชิ้น ก่อนกลับมาหนึ่งที่และเริ่มวงเม้าร์กระจายถึงเพื่อน พี่ แฟน พ่อ ล้อสามมีและภรรยาของเพื่อนอย่างสนุกสนาน

ดูเหมือนทุกคนจะไม่เห็นว่ประกายดาวแปลกแยกเพียงเพราะว่าเธอยังไม่แต่งงาน หรืออาจเป็นเพราะไม่อยากพูดให้เธอสะเทือนใจก็เป็นได้

“อู๊ย! นั่น คุณชายจันทร์” มลินทร์เพื่อนอีกคนของประกายดาวทำ

หน้าตาตื่นตื่นมองไปทางลานจอดรถด้านหน้าพาให้ทุกคนต้องหันขวับไปมองเป็นตาเดียวกัน

“จันทร์ไหน ชื่อเหมือนผู้หญิงเชียว” จิตสุภางค์มองหาพลางก็พูดไป

“หม่อมราชวงศ์จันทร์ภาณุ นวรัตน์โง่ละแกดังจะตาย หลังเขาจริงเชียว หล่อมาก รวยมาก แล้วก็ตระกูลดีสุด ๆ หนุ่มสังคมที่กำลังเป็นที่จับตามองของสาว ๆ หลายคนเชียวละ” มลินทร์ทำงานเป็นนักข่าวสังคมให้กับหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง จึงค่อนข้างจะรอบรู้และว่องไวในเรื่องของคนระดับที่เป็นข่าว

“อายุเท่าไร”

“สามสิบห้าจะสามสิบหกแล้วละ บ้านเขาเรียกว่าวัง วังนวรัตน์ เป็นหลานปู่ของเจ้าของวัง เลือดเจ้าเต็มตัวเชียวละแก เพราะแม่เป็นหม่อมหลวงแล้วไปแต่งงานกับหม่อมเจ้าอีก”

“สามสิบห้า เป็นเกย์หรือเปล่า”

“บ้า! เกย์อะไรคงผู้หญิงแทบไม่ซ้ำหน้า”

“อ้าวแก เกย์สมัยนี้แอ๊บแมนก็มีนะยะ”

“ช่วงนี้ฉันได้ยินชื่อเขาบ่อยมาก ๆ เลยนะนี่” ประกายดาวฟังพลางบ่นเริ่มงำก่อนจะจิบชาไปอีกหนึ่งอีก เพื่อน ๆ ดูเหมือนจะเจียบเสียวไป จนเธอเริ่มรู้สึกได้ถึงความผิดปกตินั้น จึงเอี้ยวตัวหันไปมองทางด้านหลังและทันได้เห็นเลี้ยวหน้าของหม่อมราชวงศ์ที่ว่า

เจ้าของร่างมีที่ท่าคล้ายกับตกเป็นเป้าสายตาจนชิน คอแข็งแรงของเขานั้นไม่ออกแวก ก้าวยาว ๆ เดินผ่านพวกของประกายดาวไป แวบแรกที่มองประกายดาวก็เก็บรายละเอียดตามประสาช่างภาพได้ว่า ผมรองทรงค่อนข้างยาวนั้นเป็นสีน้ำตาลเข้ม คิ้วเข้มที่เห็นเพียงเลี้ยวพร้อมกับดวงตาโต เคราเชียวตัดกับผิวค่อนข้างขาวดูน่ามอง จมูกโด่งเป็นสันชัดเจน

นับว่าหล่อเหลาเข้าที่จริงดังที่ใคร ๆ เล่าลือกัน

เพียงร่างสูงใหญ่ในชุดกางเกงยีนส์ยืดเนื้อดีเดินลึบตาไป เพื่อน ๆ ผู้หญิงของประกายดาวก็ครางฮือกันเป็นแถบ ๆ จนคู่ชีวิตของแต่ละคนอดไม่ได้ที่จะมองค้อน

“หล่อมาก ให้ตายเหอะ ทำไมเพิ่งมามีชื่อในวงสังคมเอาตอนนี้”

“เชื่อว่าเพิ่งกลับมาจากเมืองนอกได้ไม่ถึงปี เมื่อก่อนอยู่เมืองนอกจนไม่มีใครคิดว่าคุณชายจันทร์จะกลับมา นึกว่าจะแต่งกับหม่อมที่โน่นกันทั้งนั้นแหละ ท่านชายสุริยะบรรดกับหม่อมสุริย์ท่านพอกับหม่อมแม่ของคุณชายโล่งใจจะตายที่ถูกชายกลับมาแล้วไม่หิ้วสาวผมทองกลับมาด้วยแล้วเขาก็ว่ากันว่าคุณชายไม่เคยจริงจังกับผู้หญิงคนไหนเลย”

“เสียผู้หญิงหรือเธอ”

“ฉันว่าไม่น่าจะใช่ละ เพราะว่าคงแต่ละคนก็ไม่นานไม่ลึกซึ้ง ไม่เคยพาใครเข้าวังสักที ลองทำความเข้าใจจัมัยยาดาว แก็กหน้าตาออกจะดีแฟนก็ยังไม่มีเมื่อพลุก คุณชายจันทร์เองก็ยังไม่เห็นจะมีใครเป็นตัวเป็นตนเอาไหม เดี่ยวฉันจะวางแผนให้เจอกันแบบประทับใจ” จู่ ๆ มิลินทรก็โยนกลองมาทางประกายดาวสาวโสดคนเดียวในกลุ่ม หญิงสาวจึงรีบตั้งกำแพงไว้ทันทีทันควันเช่นกัน

“บ้า! ไม่เอา พอเถอะ ฉันไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้ อยู่เป็นโสดสบายจะตาย อีสระอยากทำอะไรก็ทำ”

“เออ...เพราะแกยังไม่เจอใครที่แท้จริง ถ้าแกเจอนะ ความคิดแกจะต้องเปลี่ยนไป” มิลินทรพินิจ

“ฝันไปเถอะ” หญิงสาวผู้มดมั่นไม่สนใจยังคงยืนยันที่จะเกาะคานไว้อย่างเหนียวแน่น

“ว่าแต่ไม่เคยพาสาวเข้าวัง แต่พาไปคอนโคฯ ส่วนตัวหรือเปล่าแก”

จิตสุภางค์ถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อถือนักว่าหม่อมราชวงศ์คนนี้จะเป็นอย่างที่มีลัทธิพุทธจริง ๆ

“ไม่ยะ เขามีบ้านเป็นวังอยู่หลังเดียว แล้วดูท่าทางเขาจะถือเรื่องนี้นะ พวกเลือดสีน้ำเงินเข้มช้นก็เลยไม่ละเทะกะกะ ทำตัวให้สมกับเป็นเจ้าอะไรทำนองนั้น”

“รู้ดีจึงจะยายลัทธิ อย่างกับว่าติดสอยห้อยตามเขาไปทุกฝีก้าว”

“โอ้! ยายดาว ฉันเป็นใคร แล้วคนระดับนั้นจะมีแต่อยู่ในสายตาพวกฉัน ไม่มีทางเล็ดลอด บอกได้เลยว่าถึงจะคงผู้หญิงตามงานมากหน้าหลายตา แต่ก็ไม่มีว่ ชั่วร้ายบาบเลยยะ”

“นี่พวกแกปาปารัชนีตามถึงบ้านเลยหรอ”

“ประมาณนั้น เขารวยมาก น่าสนใจมาก คิดดูนะแกเป็นเจ้าของโรงแรมแทบทุกภาค แล้วยังมีห้างสรรพสินค้าชื่อดังอยู่ในมืออีกหลายแห่ง เครื่องมือเต็มกรูปร่างล่ะ ใครได้คงก็เลิศแล้ว หนังสือพิมพ์เอาไปเล่นข่าวได้หลายวันเลยล่ะแก”

“อืม...อย่างนี้คงมีสาว ๆ เป็นคอลเล็กชันเลยล่ะสิ”

“แน่นอน หวังกันทั้งนั้นล่ะ แต่ขอบอกไม่เคยมีใครที่เขาคงเกินหนึ่งครั้ง เว้นอยู่คนเดียว คุณหญิงนิ่ม คนนี้เป็นญาติห่าง ๆ ห่างมาก ห่างพอที่จะแต่งงานกันได้เลยล่ะ แต่อายุก็ห่างกันเยอะเหมือนกัน คุณชายจันทร์ก็ดูจะหนุ่มอมดืออยู่หรอก แต่อะไร ๆ ก็ไม่แน่ เสียตายฉันแต่งงานแล้ว พุดแล้วก็เบื่อไอ้แกที่บ้าน” เพื่อน ๆ หัวเราะกันครืน

“เซฟเสียงไว้แล้วนะเว้ย! เดียวจะส่งไปให้คุณกิจผัวแก” จิตสุภางค์อำเสียดทำเอาขำกลิ้งกันไปอีกรอบ

“เย็นมากแล้วไปคาราโอเกะกันเถอะ” ปรกาศดาวตัดบทก่อนที่มิลินทรจะพร่ำเพ้อถึงหม่อมราชวงศ์หนุ่มมากกว่าที่เป็นอยู่ วันนั้นมีลัทธิ